

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Nasze wydawnictwo oddaje corocznie w ręce czytelnika wiele stron treści do duchowych rozważań i studiów, dotyczących różnorodnej problematyki. Każdy numer publikowany jest co dwa miesiące przez:

Pastoral Bible Institute
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
Telefon: (w USA) 1-888-7-THE-PBI
Adres e-mail: ThePBI@acomcast.net
www.heraldmag.org

Komitet Redakcyjny

Wydawnictwo niniejsze nadzorowane jest przez pięcioosobowy Komitet Redakcyjny, który większością przynajmniej trzech głosów zatwierdził do druku każdy z artykułów publikowanych na naszych łamach. Komitet Redakcyjny ponosi odpowiedzialność za opublikowane artykuły; jednakże nie utożsamia się z każdym poglądem w nich zawartym. Obecnie, Wydawcami są: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice oraz Tom Ruggirello.

Czasopismo i jego misja

Założony w 1918 roku, Pastoral Bible Institute, Inc. za swój cel obrał rozpowszechnianie wiedzy chrześcijańskiej.

Czasopismo przez niego wydawane, *The Herald - Zwiastun Królestwa Chrystusowego*, usilnie pragnie bronić jedynej prawdziwej podstawy nadziei chrześcijańskiej, tak powszechnie obecnie odrzucanej - odkupienia przez drogocenną krew (1 Piotra 1:19) „człowieka Chrystusa Jezusa, który siebie samego złożył jako okup [równoważną cenę] za wszystkich” (1 Tym. 2:5-6).

Budując więc na tym pewnym fundamencie, ze złota, srebra i drogich kamieni Słowa Bożego (1 Kor. 3:11-15; 2 Piotra 1:5-11), jego dalszą misją jest, aby „zrozumieć (...) pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez ducha objawiona (...) Aby teraz nadziejskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efez. 3:4-11).

Czasopismo to nie jest związane z jakąkolwiek partią, kościołem czy nauką ludzką, lecz stara się ze wszelkich miar pełnić wolę Bożą wyrażoną przez Chrystusa Jezusa, według słów Pisma Świętego. Śmiało pragnie głosić wszelkie słowa Pana, zgodnie z Boską wolą, w miarę naszego rozumienia. Nie prezentuje dogmatycznego punktu widzenia, lecz jest pewne tego, co głosi, krocząc z wiarą w niezawodne obietnice Boże.

Prowadzona przez nas działalność zorganizowana jest w Wydawnictwo, aby móc pełnić naszą służbę. Wszelkie decyzje odnośnie tego, co będzie publikowane lub nie, podejmujemy starając się być w zgodzie z nauką Pisma Świętego, dla zbudowania Ludu Bożego w łasce i poznaniu.

Tym samym, nie tylko że zachęcamy, lecz nawet naciskamy na naszych Czytelników, aby sprawdzali wszelkie odczytane tezy i poglądy za pomocą bezbłędnego Słowa Bożego, do którego i my bezustannie się odnosimy, aby móc sprostować tej ocenie.

Informacja od Wydawcy – prenumerata w roku 2015

Koszt rocznej prenumeraty czasopisma „The Herald” (6 numerów) będzie w roku 2015 wynosił: 42 zł, plus koszt przesyłki i opakowania.

Cena pojedynczego numeru będzie wynosiła: 7 zł.

Oplaty z tytułu prenumeraty uprzejmie prosimy wносить na konto bankowe Zrzeszenia (zob. ramka poniżej) z adnotacją „Prenumerata Herald” oraz podaniem dokładnego adresu wysyłki i ilości zamawianych egzemplarzy.

Ze względu na dość znaczne koszty wysyłki i opakowania będziemy wdzięczni Czytelnikom za dokonywanie zamówień zbiorowych (wysyłanych pod jeden adres), jak również za wszelkie dobrowolne wpłaty przeznaczone na ten cel.

Wydawca edycji polskiej:

ZRZESZENIE WOLNYCH BADACZY PISMA ŚWIĘTEGO W POLSCE

Redakcja „Na Straży”, ul. Nad Serafą 27, 30-864 Kraków, tel.: + 48 12 265 00 95

e-mail: nastrazy@nastrazy.pl, wydanie internetowe: www.nastrazy.pl

Konto bankowe: Krakowski Bank Spółdzielczy nr 70 85910007 0021 0045 0544 0001

Nakład: 400 egzemplarzy

Na początku

„**W** wejść w posiadanie albo otrzymać, w szczególności jako prawo lub boski przydział. 'I każdy, kto by opuścił domy albo braci, albo siostry, albo ojca, albo matkę, albo dzieci, albo rolę dla imienia mego, stokroć tyle otrzyma i odziedziczy żywot wieczny' (Mat. 19:29)”. Takie jest podstawowe znaczenie słowa „odziedziczyć” według definicji podanej przez Webster's Collegiate Dictionary (wydanie dziesiąte).

Każde posiadanie, które Bóg zapewniał poprzez swój wspaniały plan wieków, tak dla swego inteligentnego stworzenia, jak i dla samego siebie, może być uważane za „dziedzictwo”. Życie na każdej płaszczyźnie istnienia, ziemskiej lub duchowej, a także relacja z Bogiem, są częścią takiego dziedzictwa.

Niniejsze wydanie naszego czasopisma skupia się na różnych formach dziedzictwa oferowanego przez Boga, jakie zostało opisane w Piśmie Świętym. To dziedzictwo, gdy zostanie rozważone łącznie, opisuje istotę boskiego planu wieków.

„Ukoronowany chwałą i dostojnością” to tytuł artykułu opisującego pierwotne dziedzictwo, jakie było udziałem naszych pierwszych rodziców, Adama i Ewy. To również opis utraty tego dziedzictwa w wyniku ich nieposłuszeństwa. Kolejny artykuł, „Otrzymał przez obietnicę”, to analiza dziedzictwa, jakie Bóg obiecał Abrahamowi, w nagrodę za jego wierne i posłuszne życie. To dziedzictwo stanowi jednocześnie zarys Bożego planu zbawienia dla całej ludzkości i Izraela.

„Dziedzictwo Izraela” to rozważania nad dziedzictwem, jakie Bóg dał potomkom Abrahama – Izraelowi. To również opis próby uzyskania i utraty tego dziedzictwa przez Żydów na skutek nieposłuszeństwa. Kolejny artykuł to „Zegnij się wszelkie kolano”, w którym autor dokonuje analizy tego, co uczynił Jezus, aby zaspokoić boską sprawiedliwość i odzyskać ziemskie dziedzictwo człowieka. Znajdziemy w nim również wzmiankę o tym, co Jezus otrzymał jako swe osobiste dziedzictwo w zamian za wierność aż do śmierci.

„Powołani do chwały i służby” to opis obecnego i przyszłego dziedzictwa jakie przypadnie naśladowcom Jezusa, Jego Kościołowi, oraz dzieła, jakie będzie on wykonywać wraz z Chrystusem aby przywrócić dziedzictwo człowieka. Kolejny artykuł nosi tytuł „Oni są moim ludem”. Jest to analiza przyszłego

dziedzictwa, jakie Bóg obiecał Izraelowi pod Nowym Przymierzem. Autor wskazuje również na sposób, w jaki dziedzictwo to przekształci ich w lud Boży.

„Niech bierze wodę żywota darmo” to opis dziedzictwa, jakie Chrystus wraz z Kościołem zaofiaruje ludzkości w czasie swego ziemskiego Królestwa. Ostatnim artykułem jest „Boskie dziedzictwo” który pokazuje, że wypełnienie Bożego planu wieków przyniesie Mu wieczne dziedzictwo.

Mamy nadzieję, że artykuły zawarte w niniejszym wydaniu zapewnią Czytelnikom lepszy wgląd w problematykę Bożego dziedzictwa, jakie w oparciu o Boży plan wieków zostało przekazane do tej pory lub które nastanie dopiero w przyszłości, tak dla Bożego inteligentnego stworzenia, jak i dla samego Boga.

Lipiec/Sierpień 2015

Ukoronowany chwałą i dostojnością	4
Pierwotne dziedzictwo człowieka	
Otrzymana obietnica	8
Dziedzictwo Abrahama	
Dziedzictwo Jego ludu	11
Dziedzictwo Izraela	
Zegnij się wszelkie kolano	14
Dziedzictwo Chrystusa	
Powołani do chwały i służby	17
Dziedzictwo Kościoła	
Oni są moim ludem	21
Przyszłe dziedzictwo Izraela	
Kto chce, niech darmo weźmie wodę życia	25
Odnowione dziedzictwo człowieka	
Dziedzictwo Boże	29
Co uzyska Bóg	

Ukoronowany chwałą i dostojenstwem

I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną — 1 Mojż. 1:28.

Kiedy człowiek został stworzony ponad 6000 lat temu, odziedziczył Bożą łaskę. Zgodnie z definicją podawaną przez Oxford Dictionary, dziedzictwo to wejście w posiadanie pewnych rzeczy pochodzących od kogoś innego. W czasie procesu stworzenia, człowiek został ukształtowany na obraz Boży. W związku z tym otrzymał od swego niebieskiego Ojca doskonałe ludzkie życie, dom w ogrodzie i władzę nad środowiskiem, w którym żył. „Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na obraz nasz, podobnego do nas i niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad bydłem, i nad całą ziemią, i nad wszelkim płazem pełzającym po ziemi. I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich. I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną; panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad wszelkimi zwierzętami, które się poruszają po ziemi! (...) I spojrział Bóg na wszystko, co uczynił, a było to bardzo dobre. I nastał wieczór, i nastał poranek – dzień szósty” (1 Mojż. 1:26-28,31).

Nadanie władzy

Człowiek otrzymał nie tylko życie, ale również prawo sprawowania władzy nad środowiskiem naturalnym i zwierzętami, ale nie nad swoimi bliźnimi. Człowiek został stworzony na obraz Boży również i w tym znaczeniu, że otrzymał zwierzchność nad ziemskim królestwem. „Jak Jahwe jest władcą wszystkich rzeczy, tak człowiek był stworzony władcą wszystkich rzeczy ziemskich – według podobieństwa naszego niech panuje nad rybami morskimi, i nad ptactwem niebieskim, i nad zwierzętami itp. (1 Mojż. 1:26). Mojżesz mówi nam (1 Mojż. 1:31), że Bóg doznał człowieka, którego stworzył – nie zaczął stwarzać, lecz tego, którego skończył tworzyć – i uznał, że jego stworzenie jest „bardzo dobre”, to znaczy doskonałe. Bowiem z Boskiego punktu widzenia żadne nie-

doskonałe stworzenie nie może być bardzo dobre” (Ch. Russell, Wykłady Pisma Świętego, Tom I, str. 174). Ze strony Boga był to wyraz niezwyklej hojności, że dał człowiekowi możliwość sprawowania władzy nad całym środowiskiem.

Nieco mniejszy od aniołów

Stan doskonałego człowieka w chwili stworzenia został również opisany w Psalmach. „Tedy mówię: Cóż jest człowiek, iż nań pamiętasz? albo Syn człowieczy, iż go nawiedzasz? Albowiem mało mniejszym uczyniłeś go od Aniołów, chwałą i czią ukoronowałeś go. Daleś mu opanować sprawy rąk twoich, wszystkoś poddał pod nogi jego. Owce i woły wszystkie, nadto i zwierzęta polne. Ptactwo niebieskie, i ryby morskie, i cokolwiek chodzi po ścieżkach morskich” (Ps. 8:5-9, BG). Boże prawo zostało wypisane na sercu Adama. Był doskonały pod względem umysłowym, moralnym i fizycznym. Określenie „mało mniejszym” może dotyczyć ograniczeń jakim podlegał Adam i Ewa w porównaniu z aniołami. Aniołowie są w stanie przemierzać ogromne odległości w krótkim czasie. Człowiek jest znacznie bardziej ograniczony prawami natury. Jednak z drugiej strony, człowiek ma możliwość stać się częścią planu obejmującego usunięcie grzechu i śmierci. Może tego dokonać stając się częścią Oblubienicy Chrystusowej. Bóg wspomniał o tym Szatanowi po upadku ludzi w raju: „I ustanowię nieprzyjaźń między tobą a kobietą, między twoim potomstwem a jej potomstwem; ono zdepcze ci głowę, a ty ukąsisz je w piętę” (1 Mojż. 3:15). Nasz Ojciec Niebieski jeszcze przed założeniem świata zdecydował, że chce rozszerzyć dzieło stworzenia do innego wymiaru.

Cel przeprowadzenia przez Boga procesu stworzenia może być prawidłowo zrozumiany tylko przy założeniu, że „Bóg jest miłością” (1 Jana 4:8) i że to miłość była siłą napędową Jego działania. Jest to ta sama motywacja, która kieruje działaniem wielu przyszłych rodziców, kiedy decydują się na założenie rodziny. Rodzice szybko przekonują się w trakcie wychowy-

wania własnych dzieci, dlaczego nasz Ojciec rozumiał potrzebę dozwolenia złego. Wychowanie dziecka wymaga wiele cierpliwości i zrozumienia. Przed pojawieniem się grzechu, człowiek miał doskonałe relacje ze swym Stwórcą i ze światem zwierząt, który Bóg poddał pod jego władzę. Otrzymał polecenie nadania nazw wszystkim zwierzętom (1 Mojż. 2:20). Sugeruje to, że między Adamem, a zwierzętami istniała relacja pełna zrozumienia i przyjaźni. Adam i Ewa odziedziczyli zdolność do tworzenia ludzkiego życia. „I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną; panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad wszelkimi zwierzętami, które się poruszają po ziemi!” (1 Mojż. 1:28). Określenie „napełniać” oznacza wypełnić, dopełnić, uczynić pełną (H4390, Konkordancja Stronga), w przeciwieństwie do znaczenia słowa „uzupełnić”, które w potocznym rozumieniu oznacza uzupełnienie tego, co zostało zużyte lub zubożone. Pismo Święte wskazuje, że prokreacja rozpoczęła się po upadku pierwszych ludzi (1 Mojż. 3:16). Gdy Adam zgrzeszył, stracił niewinność, którą miał przed upadkiem i w bolesny sposób przekonał się o konsekwencjach zła, które zaczęło szerzyć się między Kainem i Ablem oraz resztą jego potomstwa.

Nieposłuszeństwo Adama i Ewy

Historię nieposłuszeństwa Adama i Ewy mamy opisaną w 1 Mojż. 3:9-11: „Lecz Pan Bóg zawołał na Adama i rzekł do niego: Gdzie jesteś? A on odpowiedział: Usłyszałem szelest twój w ogrodzie i zląkłem się, gdyż jestem nagi, dlatego skryłem się. Wtedy rzekł Bóg: Kto ci powiedział, że jesteś nagi? Czy jadłeś z drzewa, z którego zakazałem ci jeść?”

Opis rozmowy rozpoczyna się od wymiany zdań między Bogiem i Adamem. Adam był świadomy swego występkę, ponieważ zdawał sobie sprawę z własnej nagości i unikał kontaktu z Bogiem. Pan musiał pytać Adama gdzie się znajduje, po czym Adam przyznał się do swego strachu ponieważ był „nagi”. Był winny i wiedział o tym. Nagość jest metaforą użytą w 2 Kronik 28:19 (przekład Biblii Króla Jakuba, przyp. tłum) dla opisanego stanu Judy, gdy Bóg upokorzył ją ze względu na grzech bałwochwalstwa. W podobny sposób nagość Adama ujawniła prawdziwy stan jego nieposłuszeństwa, które było czymś więcej niż tylko drobnym wykroczeniem przeciwko prawu Bożemu. Pan uznał Adama odpowiedzialnym za zaistniałą

sytuację. W odpowiedzi Adam próbował zrzucić winę za swe działania na Ewę. „Na to rzekł Adam: Kobieta, którą mi dałeś, aby była ze mną, dała mi z tego drzewa i jadłem” (1 Mojż. 3:12). Po tym stwierdzeniu, Bóg zapytał Ewę o jej stanowisko w sprawie. W odpowiedzi, szczerze przyznała: „Wąż mnie zwiódł i jadłem” (1 Mojż. 3:13). Apostoł Paweł tak skomentował to wydarzenie: „I nie Adam został zwiedziony, lecz kobieta, gdy została zwiedziona, popadła w grzech” (1 Tym. 2:14). Karę śmierci na człowieka spowodowało nie zwiedzenie Ewy, ale świadome przekroczenie prawa Bożego przez Adama. Być może Adam wybrał tę samą drogę co Ewa, ponieważ bał się ponownej samotności. Być może tak bardzo kochał swą żonę, że doprowadziło go to do nieposłuszeństwa. Niezależnie od powodu, „kości zostały rzucone” dla całej ludzkości, aby wszyscy doświadczyli kary grzechu i śmierci. Kiedy się rodzimy, dziedziczymy w naszych genach skutki grzechu pierworodnego Adama. Psalmista mówi: „Oto urodziłem się w przewinieniu i w grzechu poczęła mnie matka moja” (Ps. 51:7).

Skutki nieposłuszeństwa

Na skutek grzechu, człowiek stał się obcy dla swego Stwórcy, Ojca i jego najbliższego przyjaciela. Ścisły związek z Bogiem, jakim cieszył się Adam, dobiegł końca. Można porównać ten stan do relacji międzyludzkich, kiedy rodziny podzielią się na skutek niemiłego słowa lub uczuć, dopóki nie nastąpią przeprosiny lub naprawienie szkody. W przypadku Adama, Bóg obiecał przyjście Odkupiciela, który zdepcze głowę węża (1 Mojż. 3:15). Jahwe nie mógł utrzymać swego bliskiego związku z ludźmi, ponieważ pojawił się grzech. To, co zaczęło się w raju w doskonałych warunkach, zostało przerwane na skutek nieposłuszeństwa człowieka. Ponad 6000 lat upłynęło od upadku. W tym czasie, aktualne są słowa Psalmisty, tak opisującego los stworzenia: „Lecz gdy zakryjesz twarz swoją, trwożą się; gdy zabierasz im tchnienie, giną i w proch się obracają” (Ps. 104:29). Okres ten bywa również nazywany „dozwoleniem zła”, a jego celem jest przygotowanie człowieka do powrotu do swego pierwotnego dziedzictwa, przez nadchodzące królestwo Chrystusa.

Doświadczenie grzechu

Bóg przewidział, że człowiek potrzebuje doświadczyć skutków grzechu, zanim będzie mógł żyć

i samodzielnie sprawować władze. „Bóg mógł stworzyć człowieka bez zdolności odróżniania dobra od zła lub zdolnego jedynie odróżniać dobro i czynić je. Gdyby jednak stworzył go takim, człowiek byłby żywą maszyną, a nie inteligentnym obrazem swego Stwórcy. Bóg też mógł stworzyć człowieka doskonałego o wolnej woli, co zresztą uczynił, i zabezpieczyć go przed pokusami Szatana. W takim wypadku doświadczenie człowieka ograniczyłoby się wyłącznie do dobra, a on sam byłby ustawicznie wystawiony na podszepty zła z zewnątrz i ambicji od wewnątrz. Uczyniłoby to jego wieczną przyszłość niepewną, zaś odruch nieposłuszeństwa i nieporządku z jego strony byłby zawsze możliwy. Ponadto dobro nie byłoby nigdy tak cenione, jak w kontraście ze złem” (Ch. Russell, Wykłady Pisma Świętego, Tom I, str. 119-120). „Pytanie jednak powraca w innej formie: Czy człowiek nie mógł zapoznać się ze złem w jakiś inny sposób niż przez doświadczenie? Istnieją cztery sposoby poznania: przez intuicję, obserwację, doświadczenie i informację otrzymaną ze źródeł uznanych za bezwzględnie prawdziwe. Wiedza intuicyjna byłaby bezpośrednim zrozumieniem z pominięciem procesu rozumowania i potrzeby dowodu. Taką wiedzę posiada jedynie Jahwe, wieczne źródło wszelkiej mądrości i prawdy, który z konieczności i natury rzeczy o wiele przewyższa wszystkie swoje stworzenia. Dlatego też ludzka wiedza dotycząca dobra i zła nie może być intuicyjna. Człowiek mógłby osiągnąć wiedzę na podstawie obserwacji, ale w takim wypadku musiałby zostać przygotowany pokaz zła i jego wyników, by człowiek mógł poczynić stosowne obserwacje. Podobna sytuacja wymagałaby zezwolenia na zło w określonych okolicznościach, wśród istot

określonego rodzaju. Dlaczego więc nie wśród ludzi, na ziemi?” (Ch. Russell, Wykłady Pisma Świętego, Tom I, str. 121-122).

Przywrócone dziedzictwo

Dzięki doświadczeniu, Bóg wprowadził w życie najmądrzejszy i najbardziej skuteczny program nauczania człowieka na czym polega poznanie dobra i zła, a następnie odrodzenia go i przywrócenia mu dziedzictwa oraz doskonałego środowiska. Aby to osiągnąć, Bóg dał swego jednorodzonego Syna, Jezusa, jako okup za Adama. Ten właśnie okup zabezpieczył dla każdego człowieka możliwość życia wiecznego w sprzyjających warunkach, w królestwie Chrystusa. Dzięki niemu przywrócona została nadzieja na powrót raju jaki znał Adam oraz odnowienie panowania nad ziemią. „Stąd też czytamy: „A ty, Wieżo Trzody [Chrystusie], Ostojo Córy Syjonu, do ciebie dawna władza powróci” – Mich. 4:8 [BT]. Również apostoł Paweł mówi o „odkupieniu nabytej własności” (Efezj. 1:14). Nasz Pan także nawiązał do tego w jednej ze swych przypowieści, wskazując, że wykupił spod przekleństwa nie tylko ludzkość, czyli skarb, ale także pole, czyli ziemię, a także że wszyscy, którzy przyłączą się do niego jako członkowie klasy Królestwa, będą mieli udział w owym wykupieniu roli i skarbu (Mat. 13:44)” (Ch. Russell, Wykłady Pisma Świętego, Tom IV, str. 648). Dziedzictwo człowieka, a to życie, szczęście i panowanie, zostanie przywrócone, jak to było za czasów „pierwszego panowania”. Będzie to możliwe przez krew Jezusa Chrystusa, naszego Pana i Zbawiciela. Chwała Mu za to! Amen.

— Michael Costelli —

Dziś w prorocत्वach

Iran i Bliski Wschód

Bo oto burzą się nieprzyjaciele twoi, a ci, którzy cię nienawidzą, podnoszą głowę. Knują spisek przeciwko ludowi twemu i naradzają się przeciwko tym, których ochraniasz. Mówią: Nuże, wytępmy ich, niech nie będą narodem, aby więcej nie wspomniano imienia Izraela! – Ps. 83:3-5

Imperium Perskie zostało założone przez Cyrusa Wielkiego, króla, który posłużył Bogu Jahwe do tego, aby naród żydowski mógł powrócić do swojej ziemi po dekadach niewoli w Babilonie. W Księdze Daniela zostały opisane siła i wpływ Imperium Perskiego w tamtych czasach. W swoim esej „Satrapowie wędkują w Jemenie”, Clifford May, przewodniczący Fundacji Walki o Demokrację twierdzi,

cd. ze str. 6

ze Iran usiłuje odbudować Imperium Perskie. Konflikt w Jemenie ustał w ostatnim czasie po tym, jak Arabia Saudyjska ogłosiła zakończenie swojej operacji zbrojnej 21 kwietnia. May zastanawia się, czy konflikt w Jemenie nie był jedynie zasłoną dymną wywołaną przez Iran, jako krok w kierunku uzyskania przez ten kraj statusu super mocarstwa. Według Maya, jedynie dwóch światowych przywódców przejrzało prawdziwe intencje Iranu: Benjamin Netanyahu, Premier Izraela i Król Salman z Arabii Saudyjskiej.

Powszechnie wiadomo, że Izrael nie postrzega Iranu jako wiarygodnego partnera w rozmowach na temat broni nuklearnej i obawia się, że taka broń mogłaby zostać bez wahania wykorzystana przeciwko Izraelowi. Arabia Saudyjska z kolei odczuwa zagrożenie ekonomiczne ze strony Iranu.

Mając jedynie Morze Czerwone po stronie zachodniej, Arabia Saudyjska jest w znacznej mierze uzależniona od transportu morskiego. Więcej niż jedna trzecia złóż ropy i gazu transportowana jest przez 38 kilometrową Cieśninę Ormuz. Irańscy przywódcy stale dają do zrozumienia, że Cieśninę Ormuz uznają za swoje „wody terytorialne.” Bab al-Mandab, cieśnina na zachodnim wybrzeżu Jemenu, służy jako brama wiodąca na Morze Czerwone i Śródziemne. Szyicki sojusznik Iranu w Jemenie, Ansarullah (Houthis), przejął kontrolę nad Saną i wręczył jej klucze Teheranowi.

Wszystko to sprawia, że Iran stał się strażnikiem strategicznych dróg wodnych na Bliskim Wschodzie. Daje to temu krajowi potencjalną możliwość wstrzymania dostaw ropy naftowej transportowanej do Azji i Europy.

Iran nie jest jedynym problemem

Wojna pomiędzy Republiką Islamską Iranu, a Republiką Iraku trwała od września 1980 roku do sierpnia 1988 roku. Był to najdłuższy konflikt zbrojny dwudziestego wieku. Zginęło wówczas pół miliona żołnierzy. Koniec wojny nie skutkowało jednak pokojem. Bliski Wschód nadal pogrążony jest w niezgodzie i terroryzmie.

Gdy pod koniec 2010 roku, w krajach arabskich rozpoczęły się masowe protesty – tzw. arabska wiosna — administracja prezydenta Obamy pomogła w nakłonieniu do ustąpienia z prezydentury długoletniego egipskiego sojusznika USA, Hosniego Mubaraka. Cztery lata później, „siła narodu” ciągle nie zdołała uchwycić władzy na Bliskim Wschodzie. Niektóre kraje, takie jak Libia i Syria, wykrwawiają się w wojnach domowych, które rozpoczęły się jako pokojowe protesty.

W Egipcie, wybory doprowadziły do objęcia władzy przez rząd tak elitarny, że po roku sprawowania władzy, większość społeczeństwa wsparła powrót rządów wojskowych. Trzy i pół roku po śmierci Osamy bin Ladena, dżihadysty odradzają się w regionie.

Kraje Zatoki Perskiej kupiły systemy obrony przeciwrakietowej USA, takie jak systemy Patriot zbudowane przez Raytheon Co i systemy Terminal High-Altitude Area Defense (THAAD) zbudowane przez Lockheed Martin Corp. Dwa najbardziej ambitne kraje regionu – dynastia Saudów i ajatollahowie w Iranie - walczą o wpływy i władzę.

Bliski Wschód nabiera innego kształtu, wzdłuż linii znacznie odbiegających od tych wytyczonych przez mocarstwa zachodnie prawie sto lat temu. Na całym kontynencie te granice nieustannie pękają i łamią się. Znaczne podziały biegną dziś między sunnicką Arabią Saudyjską i szyickim Iranem, a także między sunnickim ISIS i Irakiem (składającym się głównie z ludności szyickiej, w przeciwieństwie do byłego prezydenta, Saddama Husajna). Co to znaczy?

cd. na str. 16

Otrzymana obietnica

Przez wiarę usłuchał Abraham, gdy został powołany, aby pójść na miejsce, które miał wziąć w dziedzictwo, i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie — Hebr. 11:8.

W czasach starożytnych, kwestia dziedziczenia była bardzo ważna. Widać to na przykładzie żony Abrahama, Sary, która zażądała aby Hagar i jej małe dziecko zostali odesłani. Powodem takiej prośby był niepokój Sary w kwestii kolejności dziedziczenia majątku Abrahama. Zgodnie z opisem zawartym w 1 Mojż. 25:5, nawet po poślubieniu kolejnej żony, Ketury, która urodziła mu sześciu synów, Abraham przekazał wszystko, co miał, Izaakowi. Pozostali synowie Abrahama otrzymali dary od Abrahama jeszcze za jego życia, ale tylko Iszaak odziedziczył jego obietnicę i majątek z chwilą śmierci Abrahama.

Powołanie Abrahama

Bóg powołał Abrama by ten opuścił swoją rodzinę i społeczeństwo w którym żył, a następnie by wyruszył w podróż do obcej ziemi. Pismo Święte mówi nam, że Terach zabrał syna swego Abrama, Sarę i Lota z Ur chaldejskiego, po czym wyruszyli do ziemi Kanaan i osiedlili się w miejscu zwanym Haran. W Haranie Bóg przyszedł do Abrama i polecił mu wyruszyć do ziemi, którą mu wskaże. Z opisu 1 Mojż. 12:5 wynika, że po śmierci Teracha w Haranie, Abram wziął żonę i swego bratanka Lota wraz z całym majątkiem i ludźmi znajdującymi się w jego domu, a następnie wyruszył do Kanaanu. Wędrowali po ziemi, jaką Jahwe wybrał dla niego do zamieszkania. W tym czasie zdążyli dobrze poznać te tereny i ich specyfikę, łącznie z doświadczeniem głodu tak dotkliwego, że zmuszeni byli udać się bardziej na południe, do Egiptu, aby go przetrwać.

Dziedzictwo w ziemi

Podczas gdy szli przez Kanaan, Bóg potwierdził Abramowi, że da tę ziemię jego potomkom (1 Mojż. 12:7). Innymi słowy, ta ziemia miała być dziedzictwem Abrama. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „dać”

(Strong H5414) zawiera w sobie znaczenie posiadania władzy do przekazywania własności. Jednak to prawo własności miało być przekazane „potomkom” Abrama na zasadzie dziedziczenia lub dziedzictwa. W czasie składania tej obietnicy przez Pana Boga, ziemia ta nadal była zamieszkiwana przez Kananejszyków (w. 6). Choć z pewnością wielu ludzi rościło sobie do niej prawa, to jednak jedynym, który miał nad nią prawdziwą władzę i mógł przekazywać prawa własności, był Jahwe.

Psalmista potwierdza tę władzę będącą w posiadaniu Boga: „Psalm Dawidowy. Pańska jest ziemia i to, co ją napełnia, Świat i ci, którzy na nim mieszkają” (Ps. 24:1). Również sam Bóg dał takie przykazanie narodowi Żydowskiemu: „Ziemi nie będzie się sprzedawać na zawsze, gdyż ziemia należy do mnie, a wy jesteście u mnie przybyszami i mieszkańcami” (3 Mojż. 25:23).

Chociaż opis 1 Mojż. 12 nie używa hebrajskiego słowa „dziedzictwo” (Strong H5159), to jednak Hebr. 11:8-10 potwierdza, że ta ziemia była dziedzictwem Abrahama. „Przez wiarę usłuchał Abraham, gdy został powołany, aby pójść na miejsce, które miał wziąć w dziedzictwo, i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie. Przez wiarę osiedlił się jako cudzoziemiec w ziemi obiecanej na obczyźnie, zamieszkałszy pod namiotami z Izaakiem i Jakubem, współdziedzicami tejże obietnicy. Oczekiwał bowiem miasta mającego mocne fundamenty, którego budowniczym i twórcą jest Bóg”.

Nie ma wątpliwości co do tego, że Bóg miał zamiar przekazać Abramowi ziemię, którą mu obiecał. Jahwe dołożył wielkiej staranności, aby dokładnie opisać granice tego terenu: „W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat: Kenitów i Kenizytów, i Kadmonitów, i Chetytów, i Peryzytów, i Refaitów, i Amorytów, i Kananejszyków, i Girgazytów, i Jebuzytów” (1 Mojż. 15:18-21). Ta ziemia nie została jednak od razu udo-

stępniona Abramowi. Za swego życia nie objął jej w posiadanie. Jednak mógł nią dysponować jako dziedzictwem, i jako takie przekazał je w pełni swemu synowi, Izaakowi. Dopiero przyszłe pokolenia jego potomków miały objąć w posiadanie to obiecane dziedzictwo.

Narodziny Izaaka

We wcześniejszych fragmentach tego rozdziału mamy opisany problem, przed jakim stanął Abram: brak dziedzica. „Wtedy Abram odpowiedział: Panie Boże, cóż mi możesz dać, gdy ja schodzę bezdzietny, a dziedzicem domu mego będzie Eliezer z Damaszku. Potem rzekł Abram: Przecież nie dałeś mi potomstwa, więc mój domownik będzie dziedzicem moim. Wówczas doszło go słowo Pana: Nie ten będzie dziedzicem twoim, lecz ten, który będzie pochodził z wnętrzości twoich, będzie dziedzicem twoim” (1 Mojż. 15:2-4).

Abram uwierzył Panu, a Bóg poczytał mu to za sprawiedliwość. Wtedy urodził się Izaak, dziecko obietnicy, chociaż Abraham i Sara byli już w bardzo podeszłym wieku. Można sobie tylko wyobrazić ich radość i wdzięczność za ten dar. On miał być prawdziwym spadkobiercą wielkiego dziedzictwa, jakim Bóg obdarzył Abrahama. Wydaje się, że w tamtej chwili to dziecko było najważniejszą rzeczą w życiu Abrahama. Jednak Abraham zaufał Bogu tak bardzo, że nie przecenił wartości tego daru nawet wówczas, kiedy Pan polecił mu złożyć go w ofierze. Wiara Abrahama okazana podczas tego niezwykłego doświadczenia została poczytana mu za sprawiedliwość, w związku z czym otrzymał rozszerzoną obietnicę, dotyczącą dziedzictwa w jego nasieniu (Rzym. 4:9).

Coś więcej niż Izaak

Pismo Święte mówi nam, że potomstwo Abrahama będzie liczniejsze niż tylko Izaak. W rzeczywistości, Abraham otrzymał obietnicę znacznie liczniejszego potomstwa, na podstawie swej wiary. „Potem zawołał anioł Pański powtórnie z nieba na Abrahama, mówiąc: Przysiągłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzy-

jaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Mojż. 22:15-18).

Abraham już wcześniej został uznany za sprawiedliwego (1 Mojż. 15:6) z uwagi na swą wiarę w Boga. Jednak ze względu na swe posłuszeństwo okazane przez gotowość do ofiarowania Izaaka, Bóg przysiągł na siebie samego, że oprócz obiecane go już dziedzictwa, przekaże mu dwa dodatkowe dary. Po pierwsze, Bóg obiecał znacznie pomnożyć jego potomstwo, które miało obejmować nie tylko Izaaka. Miało być ono liczne „jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza”. Po drugie, przez niego i jego potomstwo „błogosławione będą wszystkie narody ziemi”.

Apostoł Paweł w Gal. 3 stwierdza, że to potomstwo miało być częścią dziedzictwa (Strong G2817) Abrahama, ponieważ werset 18 potwierdza, że było ono dane przez Bożą obietnicę. Pozostałe fragmenty tego rozdziału dają nam lepsze zrozumienie tego problemu: „Tak Abraham uwierzył Bogu i poczytano mu to ku usprawiedliwieniu. Z tego możecie poznać, że ci, którzy są z wiary, są synami Abrahama, a Pismo, które przewidziało, że Bóg z wiary usprawiedliwia pogan, uprzednio zapowiedziało Abrahamowi: W tobie będą błogosławione wszystkie narody. Tak więc ci, którzy są ludźmi wiary, dostępują błogosławieństwa z wierzącym Abrahamem” (Gal. 3:6-9)

Apostoł Paweł cytuje tutaj 1 Mojż. 15 wskazując, że Abraham jest ojcem wiary. Następnie wykorzystuje ten łącznik wiary i przechodzi do jego potomstwa, które ma błogosławić wszystkie narody ziemi. Apostoł kończy swój wywód stwierdzeniem, że jeśli należymy do Chrystusa, to jesteśmy potomkami i dziedzicami według obietnicy Abrahama. Na zasadzie logiki możemy zatem wywieść, że wszyscy w Chrystusie są potomkami Abrahama, a jeśli okażą się wiernymi przymierza ofiary, będą współdziedzicami z naszym Panem (Rzym. 8:16). Będą uczestniczyć w realizacji celów Królestwa Chrystusa, aby błogosławić wszystkie narody ziemi. Królestwo to umożliwi wszystkim ludziom poznanie prawdziwego Boga i powrót do harmonii z Nim.

Gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morza

Bóg obiecał Abrahamowi, że jego potomkowie (nasienie) będą tak liczni jak gwiazdy na niebie

i piasek na brzegu morza (1 Mojż. 22:17). To pokazuje, że nasienie Abrahama składa się zarówno z elementu niebiańskiego, jak i ziemskiego. Wiemy, że przez Izaaka Abraham stał się ojcem narodu Izraelskiego, czyli nasienia ziemskiego. Istnieją również inne odniesienia do tego ziemskiego nasienia, takie jak w 1 Mojż. 13:16 i 28:14, gdzie ziemskie nasienie jest porównane do prochu ziemi. W 1 Mojż. 28:14, obietnica ziemskiego nasienia została przekazana Jakubowi.

W Gal. 3 i innych wersetach Pisma Świętego, Oblubienica Chrystusowa została porównana do nasienia niebieskiego. Ta podwójna natura nasienia podkreślona została w 2 Mojż. 19:5-6, który to fragment opisuje Izrael jako wyłączną Bożą własność pośród wszystkich ludów ziemi, naród kapłański. Podobnego porównania używa apostoł Piotr kiedy odnosi się do Kościoła jako do Bożej własności i królewskiego kapłaństwa (1 Piotra 2:9-10). Określenie „rozmnażajcie się” w odniesieniu zarówno do duchowego, jak i ziemskiego nasienia można zrozumieć na dwa sposoby. Zarówno Oblubienica Chrystusowa („gwiazdy niebieskie”), jak i Izrael („piasek na brzegu morza”) to zbiorowości znacznie liczniejsze niż jeden syn Abrahama, Izaak. Tymczasem, już wtedy Bóg potwierdził swą obietnicę za pomocą przysięgi. Boży plan obejmuje rozmnożenie duchowego nasienia do liczby 144000 plus nasz Pan – jest to liczba znacznie większa niż sam tylko Izaak, a nawet większa, niż liczba gwiazd jaką człowiek może zobaczyć na nocnym niebie.

Podobnie, Królestwo Chrystusa doprowadzi do pomnożenia narodu Izraelskiego, który obejmie cały rodzaj ludzki. Dzięki Królestwu Chrystusowemu, zdecydowana większość ludzkości powie: „Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich” (Izaj. 2:3). Przez okazywanie posłuszeństwa prawu, które pochodzą będzie z Syjonu, i słowu Pana, który pochodzą będzie z Jerozolimy, większość ludzkości „wewnętrznie” stanie się Izraelitami. „Ale ten jest Żydem, który jest nim wewnętrznie, i to jest obrzezanie, które jest ob-

rzezaniem serca, w duchu, a nie według litery” (Rzym. 2:29). Określenie „rozmnażajcie się” (Strong H7235) ma również takie znaczenia jak „wielki” i „wybitny”. Symbolika gwiazd na niebie i piasku na brzegu morskim może również wskazywać na znaczącą rolę obu grup potomstwa Abrahama w wypełnianiu powołania, powierzonego im przez Boga. Wiemy, że dary i powołanie Boże są nieodwołalne (Rzym. 11:29). Dlatego też Izrael i Kościół powołany przez Boga będą miały ważną rolę do odegrania, odpowiednio na ziemskiej i niebieskiej płaszczyźnie, w nadchodzącym królestwie Chrystusa.

Dziedzictwem Abrahama było coś więcej niż tylko ziemia Kanaan. Ziemia była główną częścią tego dziedzictwa, ponieważ była szczególnym darem Bożym. Wypełnienie Bożej obietnicy w tym względzie objęło znaczną część historii ludzkości. Ostatecznie, to właśnie Boża cudowna interwencja i pokaz Jego mocy, zabezpieczy ziemię jako wieczne dziedzictwo Izraela. Ten dar ziemi jest doskonałym przykładem Bożej wierności. Chociaż ziemia opisana w 1 Mojż. 15 została „dana” Abrahamowi, to jednak urzeczywistnienie tej obietnicy zajmie ponad 6000 lat. Pisze o tym prorok Ezechiel w rozdziałach 36 i 37. Chociaż jesteśmy świadkami powrotu Izraela do tej ziemi, to jednak wypełnienie proroctwa Ezechiela nie nastąpi wcześniej niż dopiero na początku królestwa Chrystusa.

Podobnie rzecz się ma z błogosławieniem przez potomstwo Abrahama wszystkich narodów ziemi. Obietnica ta zostanie zrealizowana dopiero przy końcu królestwa Chrystusa. Abraham nie miał możliwości aby cieszyć się tym dziedzictwem jeszcze za swego życia. „Oczekiwał bowiem miasta mającego mocne fundamenty, którego budowniczym i twórcą jest Bóg” (Hebr. 11:10). Abraham cieszył się tym dziedzictwem przez wiarę, tak jakby już miał go w rękach. Zgodnie z deklaracją zawartą w Efez. 1:13, otrzymaliśmy Ducha Świętego jako rękojmię naszego dziedzictwa, jako część duchowego nasienia Abrahama. Dzięki łasce Bożej, przez wiarę mieszkamy teraz w „niebie”, ciesząc się nadchodzącą chwałą królestwa Chrystusa.

— Kome Ajise —

Dziedzictwo Jego ludu

Mówiąc: Tobie dam ziemię Kanaan, W dziedziczne wasze posiadanie — Ps. 105:11.

Będąc potomstwem Abrahama, Izrael spodziwał się odziedziczyć obietnice dane przez Boga Abrahamowi. W dużej mierze, była to prawda. Bóg powtórzył Jakubowi dwa fragmenty przymierza Abrahama. Miały się ona stać dziedzictwem Jakuba i Izraela.

Po pierwsze, Bóg dał im ziemię Kanaan: „Ziemię, na której leżysz, dam tobie i potomstwu twojemu” (1 Mojż. 28:13). Obietnica ziemi, jako część dziedzictwa Izraela jest potwierdzona w psalmach. „O przymierzu, które zawarł z Abrahamem, i o przysiędze swej dla Izaaka. Ustanowił je dla Jakuba jako prawo, dla Izraela jako przymierze wieczne, mówiąc: Tobie dam ziemię Kanaan, w dziedziczne wasze posiadanie” (Ps. 105:9–11).

Po drugie, potomstwo Jakuba miało się rozmnożyć i wypełnić całą ziemię: „Potomstwo twoje będzie liczne jak proch ziemi i rozprzestrzenisz się na zachód i na wschód, i na północ, i na południe, i będą błogosławione w tobie i w potomstwie twoim wszystkie plemiona ziemi” (1 Mojż. 28:14). Wskazuje to na przyszłość Izraela, który stanie się ziemskim potomstwem Przymierza Abrahamowego, za pośrednictwem Nowego Przymierza. Narody świata, korzystając z możliwości zbawienia pod Nowym Przymierzem, również staną się Izraelitami (Izaj. 2:2-3, Rzym. 2:28-29).

Nieczynne przymierze

Obiecane dziedzictwo Izraela pozostawało w uśpieniu, kiedy Jakub budował swoją rodzinę w Paddan-Aram, powrócił do Kanaanu, a następnie przeniósł się do Egiptu pod opiekę Józefa. Dziedzictwo to wydawało się nieosiągalne, kiedy Izraelici zostali zmuszeni do niewolniczej pracy przez faraona, „który nie znał Józefa” (2 Mojż. 1:8). Jednak dziedzictwo Izraela nigdy nie miało być zrealizowane przez ich własną siłę i mądrość. To dziedzictwo miało być urzeczywistnione przez Bożą mądrość i moc. Na tej podstawie możemy wyróżnić siedem zasad

związanych z każdym dziedzictwem pochodzącym od Boga.

Po pierwsze, dziedzictwo jest dostępne tylko przez łaskę, mądrość i moc Bożą. „Wypędził przed nimi narody, wyznaczył sznurem ich dziedzictwo i osadził w namiotach ich plemiona izraelskie” (Ps. 78:55).

Po drugie, to Bóg wybiera dla kogoś jego dziedzictwo i tylko takie dziedzictwo może być wieczne. „Wybrał nam dziedzictwo nasze, chlubę Jakuba, którego miłuje. Sela” (Ps. 47:5). „Dał im ziemię w dziedzictwo, albowiem na wieki trwa łaska jego!” (Ps. 136:21).

Po trzecie, wszelkie dziedzictwo niezgodne z wolą Bożą, zostanie obalone. Władza pogan nad Izraelem podczas Czasów Pogan została dozwolona przez Boga na 2520 lat, jednak w końcu miała dobiec końca, zgodnie ze słowami proroka Ezechiela i Jeremiasza: „Dlatego tak mówi Wszechmocny Pan: Zaiste, w ogniu mojej gorliwości przemawiałem do pozostałych ludów i do całego Edomu, które wydały mój kraj w ich posiadanie, z radością w sercu z jego nieszczęścia i z pogardą w duszy, dlatego że go opanowano i splądrowano” (Ezech. 36:2-5). „Ty nie bój się, sługo mój, Jakubie – mówi Pan – bo Ja jestem z tobą; gdyż wygładzę doszczętnie wszystkie narody, wśród których cię rozproszyłem, lecz ciebie nie zgładzę, gdyż ciebie będę karmił według prawa i nie pozostawię cię całkowicie bez kary” (Jer. 46:28).

Dziedzictwo ziemi

Gdy Bóg ukazał się Mojżeszowi przy płonącym krzewie, wówczas jako pierwszą kwestię wspomniął obietnicę odziedziczenia przez Izrael ziemi. „Zstąpiłem przeto, by go wyrwać z mocy Egiptu i wyprowadzić go z tego kraju do ziemi żyznej i rozległej, do ziemi opływającej w mleko i miód” (2 Mojż. 3:8). Bóg powtórzył tę kwestię w 2 Mojż. 6:8: „I wprowadzę was do ziemi, którą przysiągłem dać Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Dam wam ją w dziedzictwo, Ja,

Pan” (2 Mojż. 6:8). Gdy Izrael dotarł do rzeki Jordan i miał ją przekroczyć, Bóg wyjaśnił Mojżeszowi, a za jego pośrednictwem całemu narodowi, dlaczego Izrael nie odziedziczył tej ziemi czterdzieści lat wcześniej.

„Lecz mimo to nie uwierzycie Panu, waszemu Bogu, który szedł przed wami po tej drodze, aby wyszukać wam miejsce na obóz, w nocy w ogniu, aby wskazać wam drogę, którą iść macie, a za dnia w obłoku. A gdy Pan usłyszał wasze słowa, rozgniewał się i tak poprzysiął: Nikt z tych mężów, z tego złego pokolenia nie ujrzy ziemi dobrej, którą przysiągłem dać waszym ojcom oprócz Kaleba, syna Jefunnego. On jeden ujrzy ją i jemu oraz jego synom dam tę ziemię, po której chodził, dlatego że stale trzymał się Pana” (5 Mojż. 1:32-36).

W ten sposób dochodzimy do czwartej zasady dotyczącej dziedzictwa obiecanego przez Boga. Trzeba mieć wiarę i okazywać posłuszeństwo Bogu, aby móc otrzymać obiecanie dziedzictwo. Ci z Izraelitów, którzy wyszli z niewoli egipskiej, nigdy się tego nie nauczyli (Ps. 95:7-11).

Odziedziczenie ziemi

Izrael nie odziedziczył ziemi dopóki nie wymarło pokolenie, które wyszło z Egiptu. Bóg powiedział Mojżeszowi: „Wejdzie tam natomiast Jozue, syn Nuna, który ci pomaga. Jego natchnij odwagą, gdyż on odda ją w posiadanie Izraelowi” (5 Mojż. 1:38). Następnie, Mojżesz dodał: „Na mnie zaś rozgniewał się Pan z powodu was i przysiął, że nie przekroczyć Jordanu i nie wejść do tej pięknej ziemi, którą Pan, twój Bóg, daje tobie na własność” (5 Mojż. 4:21). Boża instrukcja co do sposobu podziału tej ziemi potwierdza, że było to dziedzictwo: „Między tych podzielona zostanie ziemia w dziedziczne posiadanie według liczby imion. Licznieszemu powiększysz jego dziedzictwo, mniej licznemu zmniejszysz jego dziedzictwo. Każdemu będzie dane jego dziedzictwo według liczby objętych spisem” (4 Mojż. 26:53-54).

Izrael musiał walczyć o dziedzictwo

Aby objąć swe dziedzictwo w posiadanie, Izrael musiał wykonać pewną pracę. Bóg powiedział: „Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Gdy przeprawicie się przez Jordan do ziemi kanaanejskiej, to wypędzicie przed sobą wszystkich mieszkańców

tej ziemi i zniszczycie wszystkie podobizny ich bogów, zniszczycie wszystkie ich posągi ulane z metalu, spustoszycie wszystkie ich święte gaje na wzgórzach. Potem obejmiecie tę ziemię w posiadanie i zamieszkaćie w niej, gdyż dałem wam tę ziemię, abyście ją wzięli w dziedziczne posiadanie. A weźmiecie tę ziemię w dziedziczne posiadanie przez los, według rodzin waszych; licznieszemu dacie większe dziedzictwo, mniej licznemu dacie mniejsze dziedzictwo, i co komu przypadnie przez los, to będzie jego; według plemion waszych ojców otrzymacie dziedzictwo. Ale jeżeli nie wypędzicie przed sobą mieszkańców tej ziemi, to ci z nich, których pozostawicie, będą jak ciernie dla waszych oczu i jak kolce w waszych bokach. Będą was uciskać w ziemi, na której się osiedlicie” (4 Mojż. 33:51-55).

Izrael miał walczyć, aby usunąć dotychczasowych mieszkańców tamtej ziemi. Dodatkowym celem było zniszczenie wszystkich ich bóstw, które były wrogami Jahwe. Izrael miał pokonać mieszkańców Kanaanu, gdyż inaczej mieli się stać ustawicznym „cierniem w boku Izraela”. Jednak Izrael nie wykonał Bożego zalecenia. Nigdy nie oczyścił ziemi z jej mieszkańców ani ich bałwochwalstwa. W konsekwencji, były one ciągłym źródłem pokus dla Izraelitów. Wszystko to pokazuje nam piątą zasadę związaną z Bożym dziedzictwem. Należy walczyć z grzechem i pokonać bałwochwalstwo, aby uzyskać Boże dziedzictwo.

Zakon był częścią dziedzictwa

Dziedzictwem Izraela było coś więcej niż tylko ziemia i rozwój narodu. Należało do niego również Boże prawo, świadectwo, przepisy i przykazania. „Naukę, którą podał nam Mojżesz, jako dziedzictwo zgromadzenia Jakubowego” (5 Mojż. 33:4). Dawid dodaje: „Świadectwa twoje są moim dziedzictwem na wieki, gdyż są rozkoszą serca mego” (Ps. 119:111).

Wartość tej części dziedzictwa Izraela opisana została w Psalmach. „Z jednego krańca niebios wychodzi i biegnie do drugiego krańca, i nic się nie ukryje przed jego żarem. Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę, świadectwo Pana jest wierne, uczy prostaczka mądrości. Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, ostoja się na zawsze, wyroki Pana są prawdziwe, a zarazem sprawiedliwe. Są bardziej pożądane niż złoto, nawet najszczerze,

i słodsze niż miód, nawet najwyborniejszy” (Ps. 19: 7-11). Wynika z tego szósta zasada dotycząca Bożego dziedzictwa. Boże dziedzictwo, a zwłaszcza Jego słowo prawdy, ma wartość większa niż wszystko inne, gdyż prowadzi do radości i wiecznego życia.

Utrata dziedzictwa

Gdy Bóg przekazał Izraelowi swe prawo, postawił przed nim błogosławieństwo i przekleństwo, zależne od ich posłuszeństwa lub nieposłuszeństwa. „Jeżeli będziecie postępować według moich ustaw i przestrzegać moich przykazań i je wykonywać, to dam wam deszcz w swoim czasie właściwym, a ziemia dawać będzie swój plon i drzewo polne swój owoc. (...) Udzielę pokoju temu krajowi, będziecie spoczywać, a nikt was nie przestraszy. Wytępię dzikie zwierzęta z ziemi i miecz nie będzie przechodził przez wasz kraj. Będziecie ścigać swoich wrogów, a oni padną przed wami od miecza. (...) Będę się przechadzał wśród was i będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem” (3 Mojż. 26:3-4,6-7,12).

„Ale jeżeli nie będziecie mnie słuchać i nie będziecie wypełniać tych wszystkich przykazań, jeżeli wzgardzicie moimi ustawami oraz jeżeli będziecie odczuwali odrazę do moich praw i nie będziecie wypełniali wszystkich moich przykazań, podważając moje przymierze z wami, to i Ja uczynię wam to: Nawiedzę was trwogą, wycieńczeniem i gorączką, które wyniszczą oczy i trawią życie. Daremnie będziecie siać swoje ziarno, bo zjedzą je wasi nieprzyjaciele. I zwrócę moje oblicze przeciwko wam, i będziecie pobici przez waszych nieprzyjaciół. Panować będą nad wami wasi przeciwnicy i rzucicie się do ucieczki, choć nikt was nie będzie ścigał. A jeżeli mimo to nie będziecie mnie słuchać, to nadal was smagać będę siedmiokrotnie za wasze grzechy” (3 Mojż. 26:14-18).

Pomimo wielu doświadczeń, Izrael nigdy nie nauczył się płynącego z serca posłuszeństwa wobec Boga i Jego prawa. Dlatego właśnie prorok Ezechiel zapowiedział, że Izrael tymczasowo straci swe dziedzictwo. „Tak mówi Wszechmocny Pan: Precz z diademem, precz z koroną; nic nie pozostanie tak, jak jest. To, co niskie, będzie wywyższone, a co wysokie, będzie poniżone. W gruzy, w gruzy, w gruzy obróć je. Także ono nie pozostanie tak, aż przyjdzie ten, który ma do niego prawo; jemu je dam” (Ezech. 21:31-32).

Dopiero zmartwychwstały Jezus, kapłan na wzór Melchizedeka i Pośrednik Nowego Przymierza, miał przywrócić Izraelowi obiecaną, wieczną dziedzictwo. „I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecaną dziedzictwo wieczną” (Hebr. 9:15).

Utrata przez Izrael ziemi Kananejskiej uczy nas czegoś na temat siódmej zasady związanej z Bożym dziedzictwem. Nawet jeśli na początku otrzymamy to dziedzictwo, to brak wiary i posłuszeństwa sprawi, że je utracimy.

Wnioski

Historia Izraela, który otrzymał obietnicę dziedzictwa w ramach Zakonu a następnie nie potrafił go utrzymać, stanowi dla naśladowców Jezusa ważną naukę.

- 1) dziedzictwo oferowane przez Boga jest dostępne tylko poprzez Jego łaskę, mądrość i moc.
- 2) Bóg wybiera dziedzictwo dla swego ludu i tylko Jego dziedzictwo może być wieczne.
- 3) Wszelkie dziedzictwo, które nie jest zgodne z wolą Bożą, zostaną zniweczone.
- 4) Aby uzyskać Boże dziedzictwo, trzeba mieć wiarę i okazać posłuszeństwo Bogu.
- 5) Aby uzyskać Boże dziedzictwo, trzeba walczyć z grzechem i przewyciężyć bałwochwalstwo.
- 6) Boże dziedzictwo, a zwłaszcza Jego słowo prawdy, ma największą wartość i prowadzi do życia wiecznego i radości.
- 7) Brak wiary i posłuszeństwa spowoduje, że utracimy wszelkie dziedzictwo, jakie otrzymujemy od Boga.

Izrael nie wykazał się ani wiarą, ani posłuszeństwem koniecznym do zdobycia ziemskiego dziedzictwa, zaferowanego mu w ramach Zakonu. Jednak w ostatecznym rozrachunku Chrystus i Jego Kościół przekazał mu jego obiecaną dziedzictwo. Wszystko to stanie się w czasie panowania Chrystusa na ziemi. „I w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich” (Rzym. 11:26-27).

— Ernie Kuenzli —

Zegnij się wszelkie kolano

Aby zebrać w jedno rozproszone dzieci Boże — Jan 11:52.

Patrząc w przyszłość i czekając na błogosławieństwa Królestwa oraz wspólne dziedzictwo z Panem, musimy pamiętać, że kluczowym elementem jest tutaj życie i śmierć Jezusa Chrystusa. Bez Jego wierności, nie byłoby zmartwychwstania ani żadnej nadziei na przyszłość.

Współdziedzictwo z Chrystusem

Apostoł Paweł napisał: „Ten to Duch świadczy wspólnie z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy. A jeśli dziećmi, to i dziedzicami, dziedzicami Bożymi, a współdziedzicami Chrystusa, jeśli tylko razem z nim cierpimy, abyśmy także razem z nim uwielbieni byli” (Rzym. 8:16-17). Jeżeli członkowie Nowego Stworzenia mają nadzieję, że kiedyś będą współdziedzicami z Panem, to sam Jezus musi być uznany za głównego dziedzica. Na szczęście, Pismo Święte wiele nam mówi o dziedzictwie Chrystusa.

Zbawiciel ludzi

Pierwsza wskazówka o roli Chrystusa w Bożym planie zbawienia znajduje się już w wyroku wydanym na Szatana w raju. „I ustanowię nieprzyjaźń między tobą a kobietą, między twoim potomstwem a jej potomstwem; ono zdepcze ci głowę, a ty ukąsisz je w piętę” (1 Mojż. 3:15). „Ukąszenie w piętę” wskazuje na szkodę, jaką Szatan wyrządził ludzkości. Jego szczególnym zamiarem było zranienie Ciała Chrystusowego, a zwłaszcza „członków klasy nóg”. Z kolei „zdeptanie głowy” wskazuje na śmiertelny cios, jaki zostanie zadany Szatanowi. Proroctwo to oznacza, że Szatan zostanie zniszczony (Obj. 20:10). Ten promyk nadziei związany z oczekiwaniem na odkupiciela z jednej strony pokazuje na wszechwiedzę Boga, a z drugiej na Jego plan zbawienia stworzonego przez siebie człowieka. Częścią dziedzictwa Chrystusa jest rola zbawiciela człowieka.

Najpierw zaspokojenie sprawiedliwości

Jednak Boska sprawiedliwość musiała być zaspokojona zanim ludzkość mogła zostać wybawiona od potępienia Adamowego. Aby to osiągnąć, Jezus musiał stać się człowiekiem. Opis Hebr. 2:9,14 zawiera zwięzły przegląd celów związanych z ziemską misją naszego Pana: „Widzimy raczej tego, który na krótko uczyniony został mniejszym od aniołów, Jezusa, ukoronowanego chwałą i dostojeństwem za cierpienia śmierci, aby z łaski Bożej zakosztował śmierci za każdego. (...) Skoro zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, więc i On również miał w nich udział, aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła”.

Wszystkie proroctwa dotyczące przyszłych błogosławieństw dla ludzkości zależą od zaspokojenia boskiej sprawiedliwości, aby w ten sposób usunięte zostało potępienie Adama i jego potomstwa. „A jednak Chrystus został wzbudzony z martwych i jest pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (1 Kor. 15:20-22). Boskie prawo „oko za oko” (2 Mojż. 21:23-25) wymagało, aby posłuszny doskonały człowiek oddał swe życie jako okup za doskonałego człowieka, który popadł w grzech. Oznacza to, że Jezus umarł za Adama, aby odkupić całą ludzkość z więzów śmierci.

Nazywamy tę doktrynę „okupem za wszystkich”, zaś sam nasz Pan jest tym, który złożył tę ofiarę (Ps. 49:7). Tylko Jezus miał możliwość, aby to zrobić, ponieważ był nie tylko doskonałym człowiekiem, ale jednocześnie prowadził życie bez grzechu. Jest to wniosek, jaki wprost wypływa z Hebr. 4:15: „Nie mamy bowiem arcykapłana, który by nie mógł współczuć ze słabościami naszymi, lecz doświadczonego we wszystkim, podobnie jak my, z wyjątkiem grzechu”.

Zabezpieczenie dziedzictwa

Misja Jezusa na Ziemi była przygotowaniem podstaw dla tego wiecznego dziedzictwa. Pierwsze przyjście umożliwiło drugą obecność. Przed ukrzyżowaniem, Jezus powiedział swoim uczniom: „Jeszcze tylko krótki czas i świat mnie oglądać nie będzie; lecz wy oglądać mnie będziecie, bo Ja żyję i wy żyć będziecie” (Jan 14:19). W tym miejscu Jezus wspomniał zarówno o swoim własnym dziedzictwie, jak i dziedzictwie swych naśladowców.

Apostoł Paweł również wspominał o naszym udziale w ofercie Chrystusa i Jego duchowym dziedzictwie jako o ukrytej tajemnicy. „Tajemnicę, zakrytą od wieków i od pokoleń, a teraz objawioną świętym Jego. Im to chciał Bóg dać poznać, jak wielkie jest między poganami bogactwo chwały tej tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały” (Kol. 1:26-27). Po raz pierwszy w relacjach Boga z człowiekiem, ci, którzy się poświęcili aby czynić wolę Bożą, mogą otrzymać nagrodę niebiańską, a nie ziemskie dziedzictwo; pod warunkiem jednak, że okażą się wierni aż do śmierci. Jest to wspaniała nadzieja!

Dziedzictwo Chrystusa: boska natura

Gdy ziemską misję naszego Pana została uwieczniona sukcesem, wstąpił do Ojca Niebieskiego jako istota duchowa. Innymi słowy, został nagrodzony boską naturą. Jest to część dziedzictwa Chrystusowego. Chrystus nie jest już więcej związany swą ziemską formą, którą przyjął w celu złożenia okupu za Adama. W związku z tym, może On teraz pełnić swą funkcję jako Zbawiciel człowieka. Chociaż lud Boży ma obecnie przywilej rozpoznania niewidzialnej, drugiej obecności Jezusa, to jednak cała ludzkość czeka (choć w znacznej mierze w nieświadomy sposób) na tzw. „epiphaneia” (Strong G2015) naszego Pana. Jest to ta faza powrotu naszego Pana, która tłumaczona jest jako „pojawienie się Jego obecności” (2 Tes. 2:8, Emphatic Diaglott). Będzie to czas, kiedy rozpocznie się długo oczekiwane dzieło Królestwa Bożego.

Dziedzictwo Chrystusa: klucze piekła i śmierci

„(...) Jam jest pierwszy i ostatni, i żyjący. Byłem umarły, lecz oto żyję na wieki wieków i mam klucze

śmierci i piekła” (Obj. 1:17-18). Posiadanie „kluczy śmierci” jest chyba najwspanialszym dziedzictwem naszego Pana, ponieważ to umożliwi Mu realizację wszystkich wspaniałych cudów Królestwa Bożego, również w tzw. „wiekach przyszłych”. Razem z boską naturą, zmartwychwstały Chrystus posiada teraz władzę i moc by podnieść ludzkość z grobu. Mamy napisane, że „nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos Jego; i wyjdą (...)” (Jan 5:28-29).

Dziedzictwo Chrystusa: nauczanie i sądzenie ludzkości

Sąd Boży rozpocznie się wraz ze zmartwychwstaniem. Na szczęście dla przebudzonego ze snu śmierci świata ludzkości, sąd ten nie będzie polegał na wydawaniu potępiających wyroków w ciągu jednego dnia, ale będzie to czas nauki, edukacji i zrozumienia Bożych zasad sprawiedliwości. Wszyscy będą musieli dostosować swoje postępowanie do tych zasad, aby otrzymywać wieczne życie.

Wszyscy wzbudzeni ze snu śmierci, a także ci, którzy będą żyli na początku królestwa Chrystusa, zostaną przywrócenie do fizycznej doskonałości utraconej przez naszych pierwszych ludzkich rodziców. Dodatkowo, przeciwnik (Szatan) będzie związany (Obj. 20:2-3). Dzięki temu, proces nauki sprawiedliwości będzie łatwiejsze niż obecnie. Zamiast „wąskiej drogi” tego życia, ludzkość będzie cieszyć się „Drogą Świętą” prowadzącą do życia wiecznego (Izaj. 35:8).

Dziedzictwo Chrystusa: władza nad narodami

Ps.2:6-9 zawiera proroctwo dotyczące tego czasu. „Ja ustanowiłem króla mego na Syjonie, Świętej górze mojej. Ogłoszę zarządzenie Pana: Rzekł do mnie: Synem moim jesteś, dziś cię zrodziłem. Proś mnie, a dam ci narody w dziedzictwo i krańce świata w posiadanie. Rozgromisz je berłem żelaznym, rozłupiesz jak naczynie gliniane”. Królem tym będzie Jezus w chwale, a narodami będą ci, których Jezus nabył ofiarą okupu – cała ludzkość. Dziedzictwo Jezusa obejmuje władzę i moc, aby usunąć dotychczasową władzę narodów i egzekwować posłuszeństwo wobec prawa Jego Królestwa. „Nie będą krzywdzić ani szkodzić na całej mojej świętej górze, bo ziemia będzie pełna poznania Pana jakby wód, które wypełniają morze” (Izaj. 11:9).

Dziedzictwo Chrystusa: kapłan wg porządku Melchisedeka

„A staje się to jeszcze bardziej rzeczą oczywistą, jeśli na podobieństwo Melchisedeka powstaje inny kapłan, który stał się nim nie według przepisów prawa, dotyczących cielesnego pochodzenia, ale według mocy niezniszczalnego życia. bo świadectwo opiewa: Tyś kapłanem na wieki Według porządku Melchisedeka” (Hebr. 7:15-17).

Myśl ta jest dodatkowo poszerzona w Ps. 110: 4-6: „Przysiągł Pan i nie pożałuje: Tyś kapłanem na wieki według porządku Melchisedeka. Pan po prawicy twojej zetrze królów w dzień swego gniewu. Będzie sądził narody, pobije wielu roztrzaska głowy jak ziemia szeroka.”

Melchizedek (o którego rodzicach Biblia nic nie wspomina, podobnie jak nic nie mamy napisane o jego śmierci) był kapłanem i królem. Psalm 110 zawiera proroctwo, że dziedzictwo Jezusa polega na sprawowaniu funkcji kapłana podobnej do tej wykonywanej przez Melchizedeka, czyli opartej nie na genealogii, ale na powołaniu przez Ojca Niebieskiego. Kapłaństwo Melchizedeka daje Jezusowi władzę tak religijną, jak i cywilną, umożliwiającą doprowadzenie ludzkości z powrotem do doskonałości, a tym samym, do harmonii z Bogiem (Hebr. 7:1).

Dziedzictwo Chrystusa: związanie Szatana i błogosławienie ludzkości

Jak zostało to już wspomniane powyżej, nasz Pan będzie sprawował urząd króla i kapłana. W ten

sposób zrealizuje swe dziedzictwo polegające na błogosławieniu wszystkich narodów ziemi (1 Mojż. 12: 3, 22:18). Królestwo Chrystusa będzie pierwszą pełną możliwością daną ludziom, aby uzyskać zbawienie. Ludzie nie tylko zostaną podniesieni do fizycznej doskonałości, ale przez swe osobiste posłuszeństwo wobec Boga, do doskonałości moralnej. Aby to osiągnąć, wielki przeciwnik Szatan musi być powstrzymany od wywierania swego złego wpływu. Oznacza to, że kolejną częścią dziedzictwa naszego Pana jest władza i moc, aby związać Szatana na tysiąc lat. „I pochwylił smoka, węża starodawnego, którym jest diabeł i szatan, i związał go na tysiąc lat” (Obj. 20:2).

Dziedzictwo Chrystusa: doprowadzenie człowieka do Boga

Gdy przeciwnik będzie związany, ludzkość będzie mogła postępować po „drodze świętej” do pełnej doskonałości (Izaj. 35:8). Ufamy, że zdecydowana większość ludzkości zdoła osiągnąć stan pełnego i prawdziwego zmartwychwstania – fizycznej, moralnej i duchowej doskonałości. Pozwoli to Jezusowi zrealizować kolejny aspekt jego dziedzictwa i zwrócić Bogu całą ludzkość. „Potem nastanie koniec, gdy odda władzę królewską Bogu Ojcu, gdy zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc. Bo On musi królować, dopóki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod stopy swoje. A jako ostatni wróg zniszczona będzie śmierć. (...) A gdy mu wszystko zostanie poddane, wtedy też i sam Syn będzie poddany temu, który mu poddał wszystko, aby Bóg był wszystkim we wszystkim” (1 Kor. 15:24-26,28).

— Robert Brand —

Izrael w trudnej sytuacji

W dniu 31 marca 2015 roku, magazyn Times of Israel poinformował, że dowódca Naqdi z milicji Basji z Irańskiej Gwardii Rewolucyjnej powiedział, „usunięcie Izraela z mapy nie podlega negocjacom”. Irańska agencja prasowa Fars zanotowała również wypowiedź Naqdiego, że Iran zwiększy wysiłki zmierzające do uzbrojenia Palestyńczyków na Zachodnim Brzegu do walki z Izraelem. Dodał on również, że ten ruch może doprowadzić do unicestwienia Izraela.

Prorok Joel opisuje okres czasu, w którym wielka konfederacja państw zgromadzi się do walki z Izraelem. Końcem tej koalicji będzie bitwa w dolinie Jozafata. Prorok Ezechiel mówi, że wiodącą rolę w tej koalicji odgrywać będzie Persja (Ezech. 38:5). Ponieważ za czasów proroka Ezechiela Persja dopiero zdoby-

cd. na str. 31

Powołani do chwały i służby

On zaś rzekł do nich: Zaprawdę powiadam wam, że nie ma takiego, który by opuścił dom czy żonę, czy braci, czy rodziców, czy dzieci dla Królestwa Bożego, a nie otrzymał w zamian daleko więcej w czasie obecnym, a w świecie przyszłym żywota wiecznego — Łuk. 18:29-30.

Wszyscy ludzie, którzy uważają się za chrześcijan, mają przynajmniej częściową wiarę i wiedzę na temat Bożego planu zbawienia. Stosunkowo niewielu ma jednak głębokie zrozumienie tego, jak szeroki jest to plan, a mianowicie, że obejmuje każdego, kto kiedykolwiek żył, bez względu na rasę, pochodzenie etniczne, narodowość lub przekonania religijne.

W ramach ogólnego planu Bożego zbawienia istnieją dwie tajemnice, które były ukryte od wieków pokoleń, aż nadszedł właściwy czas na ich ujawnienie. Stosunkowo niewiele ludzi w ciągu ostatnich 2000 lat zrozumiało te dwie tajemnice, zawarte w Bożym planie.

Pierwsza tajemnica Bożego planu

Apostoł Paweł opisuje pierwszą z tych tajemnic w Efez. 1:4,5,8-12. „W nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nienaganni przed obliczem jego; w miłości przeznaczył nas dla siebie do synostwa przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej, (...) której nam hojnie udzielił w postaci wszelkiej mądrości i roztropności, oznajmiwszy nam według upodobania swego, którym go uprzednio obdarzył, tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim, w którym też przypadło nam w udziale stać się jego częścią, nam przeznaczonym do tego od początku według postanowienia tego, który sprawuje wszystko według zamysłu woli swojej, abyśmy się przyczyniali do uwielbienia chwały jego, my, którzy jako pierwsi nadzieję mieliśmy w Chrystusie”.

Celem planu Bożego jest zgromadzenie i zjednoczenie całego stworzenia pod jedną głową – Jego synem, Jezusem Chrystusem. Jest to pierwsza tajemnica. Aby to osiągnąć, Bóg posłał swego Syna, aby ten

oznajmił ludziom plan odkupienia. Jego zadaniem było wezwanie „wszędzie wszystkich ludzi” do pokuty za swoje grzechy (Dzieje Ap. 17:30). Celem Jezusa było również złożenie w ofierze swego życia, aby w ten sposób uwolnić ludzi od kary za grzech – śmierci. Bożym pragnieniem jest to, aby nikt nie zginął [wiecznie]. On chce, żeby wszyscy ludzie uzmysłowili sobie potrzebę pokuty (2 Piotra 3:9). W związku z tym Bóg wyraził swoją miłość formułując plan, w ramach którego zrealizuje dzieło odkupienia i przywrócenia ludzkości z powrotem do tego, co zostało utracone przez grzech.

Druga tajemnica Bożego planu

Aby „w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko”, Bóg zdecydował się użyć pewnej grupy ludzi, która już wcześniej była związana z Chrystusem. To są ci, którzy zostali opisani zaimkiem osobowym „my” w Efez. 1:4,5. Jest to druga tajemnica, którą apostoł Paweł wyjaśnia w innym swoim liście. „Tego Kościoła sługą zostałem zgodnie z postanowieniem Boga, powziętym co do mnie ze względu na was, abym w pełni rozgłosił Słowo Boże, tajemnicę, zakrytą od wieków i od pokoleń, a teraz objawioną świętym jego. Im to chciał Bóg dać poznać, jak wielkie jest między poganami bogactwo chwały tej tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały” (Kol. 1:25-27).

Ta druga tajemnica polega na tym, że pewni członkowie ludzkości zostaną zaproszeni do prowadzenia życia na wzór Jezusa i poświęcenia się dla tego samego celu, dla którego On sam przyszedł na świat - przywrócenie ludzkości do doskonałości i harmonii ze swoim Stwórcą. Ten sposób życia ma za zadanie przygotować takie osoby do współpracy z Chrystusem podczas Jego tysiącletniego Królestwa. Pomoc ta ma polegać na wspieraniu innych ludzi w przekształcaniu ich życia i uczynieniu ich godnymi życia wiecznego.

Bóg wiedział, że ludzie, którzy pokonają rozmaite trudności i próby, będą najlepiej przygotowani do tego, aby pomagać innym przewyżczać podobne próby, trudności, wyzwania i pokusy. W związku z tym, Bóg, który widzi koniec już na samym początku, zainspirował apostoła Pawła, aby ten napisał o tej drugiej tajemnicy, „którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały”.

Tą świętą tajemnicą jest Chrystus mieszkający w was za pośrednictwem Bożego Ducha Świętego. Pozwala to członkom Kościoła wznieść się ponad i w znacznej mierze przewyżczyć samolubne tendencje upadłej ludzkiej natury i złe wpływy, które przenikają nasz świat. Apostoł Paweł w Liście do Efezjan opisuje to w taki sposób: „W nim i wy, którzy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię zbawienia waszego, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego. (...) Nie przestaję dziękować za was i wspominać was w modlitwach moich, aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam Ducha mądrości i objawienia ku poznaniu jego, i oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie bogactwo chwały jest udziałem świętych w dziedzictwie jego, i jak nadzwyczajna jest wielkość mocy jego wobec nas, którzy wierzymy dzięki działaniu przemożnej siły jego” (Efez. 1:13-14,16-19).

Przyoblczeni w Chrystusa

„Nikt nie może przyjść do mnie, jeżeli go nie pociągnie Ojciec, który mnie posłał, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym” (Jana 6:44). Ci, którzy chcą mieć udział wraz z Chrystusem w Jego Królestwie, są zaproszeni przez niebiańskiego Ojca do naśladowania sposobu życia Jego Syna. „Napominaliśmy i zachęcali, i zaklinali, abyście prowadzili życie godne Boga, który was powołuje do swego Królestwa i chwały” (1 Tes. 2:12).

Ci, którzy odpowiadają na Boże powołanie, są spłodzeni z Ducha Świętego do nowego życia, które prowadzi do chwalebego dziedzictwa dzieci Bożych i braci naszego Pana Jezusa. „Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, ku dziedzictwu nieznikomemu

i nieskalanemu, i niezwiędłemu, jakie zachowane jest w niebie dla was, którzy mocą Bożą strzeżeni jesteście przez wiarę w zbawienie, przygotowane do objawienia się w czasie ostatecznym” (1 Piotra 1:3-5). „Albowiem wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Bo wszyscy, którzy zostaliście w Chrystusie ochrzczeni, przyoblekliście się w Chrystusa” (Gal. 3:26-27).

Przyobleczenie się w Chrystusa oznacza zaufanie w Jego zasługę, która przykrywa nasze grzechy i słabości, a następnie naśladowanie postępowania Chrystusa. Naśladowanie to trwać będzie całe życie, ponieważ polega ono na przekształceniu naszego charakteru na wzór charakteru Jezusa. „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe” (Rzym. 12:2).

Proces ten wymaga stałego i uważnego wysiłku. „I powiedział do wszystkich: Jeśli kto chce pójść za mną, niechaj się zaprze samego siebie i bierze krzyż swój na siebie codziennie, i naśladuje mnie” (Łuk. 9:23). „(...) Który odda każdemu według uczynków jego: Tym, którzy przez trwanie w dobrym uczynku dążą do chwały i czci, i nieśmiertelności, da żywot wieczny” (Rzym. 2:6-7).

Obecne dziedzictwo Kościoła

Wyznawcy Chrystusa już teraz dysponują bogatym dziedzictwem, kiedy kroczą Jego śladami. „Dlatego i my od tego dnia, kiedy to usłyszeliśmy, nie przestajemy się za was modlić i prosić, abyście doszli do pełnego poznania woli jego we wszelkiej mądrości i duchowym zrozumieniu, abyście postępowali w sposób godny Pana ku pełnemu jego upodobaniu, wydając owoc w każdym dobrym uczynku i wzrastając w poznawaniu Boga, utwierdzeni wszelką mocą według potęgi chwały jego ku wszelkiej cierpliwości i wytrwałości, z radością dziękując Ojcu, który was zdolnymi uczynił do uczestniczenia w dziedzictwie świętych w światłości, który nas wyrwał z mocy ciemności i przeniósł do Królestwa Syna swego umiłowanego, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów” (Kol. 1:9-14).

W tym opisie apostoł Paweł wspomina wiele cech obecnego dziedzictwa, z którego mogą korzystać uczniowie Jezusa. Jednym z nich jest dostęp do Boga przez modlitwę. „Nie troszczcie się o nic,

ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu, a pokój Boży, który przewyższa wszelki rozum strzec będzie serc waszych i myśli waszych w Chrystusie Jezusie” (Filip. 4:6-7).

Spokój i zadowolenie które pochodzą z bliskiej, duchowej relacji z Bogiem i Jego Synem, Jezusem, jest kolejnym aspektem związanym z dziedzictwem chrześcijanina. On nas ochroni przed lękami, które staną się udziałem całej ludzkości. Mieszkamy bezpiecznie „pod osłoną Najwyższego” (Ps. 91:1), pośród zamieszania, jakie trwa na całym świecie. Ten pokój w znacznej mierze pochodzi ze zrozumienia tego, co leży poza burzliwymi czasami, w jakich obecnie żyjemy. Jezus obiecał, że Duch Święty pozwoli nam zrozumieć to, co jest przed nami. „Lecz gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę, bo nie sam od siebie mówić będzie, lecz cokolwiek usłyszycie, mówić będzie, i to, co ma przyjść, wam oznajmi” (Jan 16:13).

Kolejnym aspektem obecnego dziedzictwa Chrześcijanina jest absolutna pewność tego, że nasze grzechy są odpuszczone. „Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli by kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata” (1 Jana 2:1-2). Nie musimy już więcej nosić na swoich ramionach brzemienia wstydu za to, kim jesteśmy. Bóg uznaje nas za „nowe stworzenie”, swoje własne dzieci (2 Kor. 5:17).

Wiara jest następną częścią obecnego dziedzictwa Chrześcijanina. Jest to jak gdyby szósty zmysł, pozwalający mieć pewność co do tego, czego nie można dostrzec pięcioma naturalnymi zmysłami. „A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy” (Hebr. 11:1). Łącznie z innymi „owocami Ducha” (Gal. 5:22-23), wiara pozwala nam rozeznawać wolę Bożą i uzyskiwać Jego akceptację. „Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do Boga, musi uwierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają” (Hebr. 11:6).

Przyszłe dziedzictwo Kościoła w Królestwie Bożym

Przyszłe dziedzictwo jakie jest obiecane wiernym zwycięzcom Wieku Ewangelii, jest niemal

niewyobrażalne. „Boska jego moc obdarowała nas wszystkim, co jest potrzebne do życia i pobożności, przez poznanie tego, który nas powołał przez własną chwałę i cnotę, przez które darowane nam zostały drogie i największe obietnice, abyście przez nie stali się uczestnikami boskiej natury, uniknąwszy skażenia, jakie na tym świecie pociąga za sobą pożądliwość” (2 Piotra 1:3-4). Listy do siedmiu zborów (kościółów) z Księgi Objawienia obejmują listę obietnic opisujących przyszłe dziedzictwo Chrześcijanina:

Efez – prawo spożywania z drzewa żywota (Obj. 2:7),

Smyrna – zwycięzca nie dozna szkody od drugiej śmierci (Obj. 2:11),

Pergamon – zwycięzca otrzyma dostęp do ukrytej [niezniszczalnej] manny; a także biały kamień z nowym imieniem, znanym tylko temu, kto go otrzyma (Obj. 2:17);

Tiatyra – władza nad narodami, prawą rządzenia (lub „pasienia” ich) laską (albo kijem pasterskim) z żelaza; zwycięzcy otrzymają również gwiazdę poranną (Obj. 2:26-28);

Sardes – przyodzianie w białe szaty, wyznanie ich imienia przez Jezusa przed Jego Ojcem i aniołami (Obj. 3:5);

Filadelfia – zwycięzcy staną się filarami w świątyni Bożej i zamieszkają tam na zawsze; Jezus wypisze na nich imię Boże i nazwę miasta Bożego, Nowego Jeruzalem; Jezus wypisze na nich również swe nowe imię (Obj. 3:12);

Laodycea – prawo zasiadania wraz z Jezusem na Jego tronie, tak jak Jezus otrzymał prawo zasiadania wraz z Ojcem na Jego tronie (Obj. 3:21).

Niebiański Kościół jest opisywany w Piśmie Świętym jako „oblubienica, małżonka Baranka” (Obj. 21:9-23) oraz zebranie „pierworodnych, którzy są zapisani w niebie” (Hebr. 12:23). Będzie on pomagać Chrystusowi w ustalaniu, kto jest uprawniony otrzymać życie wieczne. „Czy nie wiecie, że święci świat sędzić będą?” (1 Kor. 6:2).

Sąd ten będzie obejmować okres, w którym ludzkość będzie uczyć się czynić to, co jest prawe, a następnie podlegać będzie ocenie pod względem czynionych postępów. „Moja dusza tęskni za tobą w nocy i mój duch poszukuje ciebie, bo gdy twoje sądy docierają do ziemi, mieszkańcy jej okręgu uczą się sprawiedliwości” (Izaj. 26:9).

Biblijny „Dzień Sądu” nie jest dniem w znaczeniu kolejnych 24 godzin w czasie, w którym będą wydawane wyroki. Wprost przeciwnie, jest to okres

1000 lat, w czasie których Chrystus wraz ze swym Kościołem będą uczyć ludzi sprawiedliwego życia, we wzajemnym pokoju i harmonii. Ta praca jest częścią przyszłego dziedzictwa Kościoła. Polegać ona będzie na wspieraniu Chrystusa w nauczaniu ludzi sprawiedliwości. Chodzi tu nie tylko o informowanie na czym polega prawe zachowanie, ale wyjaśnianie, dlaczego jest ono słuszne. Kościół będzie pomagać ludziom w praktycznym stosowaniu tej wiedzy, oceniać ich rozwój, a w końcu podejmować decyzję, czy dana osoba otrzyma życie wieczne. Decyzja ta opierać się będzie na tym, czy dany człowiek nauczył się działać z miłością i współczuciem wobec wszystkich (Mat. 25:31-46).

Królestwie kapłaństwo

„I wy sami jako kamienie żywe budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa. (...) Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości; wy, którzy niegdyś byliście nie ludem, teraz jesteście ludem Bożym, dla was niegdyś nie było zmiłowania, ale teraz umiłowania dostąpiłście” (1 Piotra 2:5,9-10).

Pełnienie roli królewskiego kapłaństwa jest kolejną częścią przyszłego dziedzictwa Kościoła. W Izraelu kapłan był osobą, która wykonywała pewne rytuały religijne, służąc jednocześnie jako pośrednik między ludem, a Bogiem. Głównym celem kapłaństwa było doprowadzenie ludzi z powrotem do harmonii z Bogiem – do doskonałości (Hebr. 7:11).

Jezus jest nazwany arcykapłanem Kościoła w obecnym czasie, a dla świata w czasie Królestwa. Kościół jako Ciało Chrystusa będzie Mu pomagać w Jego pracy, pełniąc rolę kapłanów. Apostoł Jan tak napisał o Kościele i Jezusie: „I zaśpiewali nową pieśń tej treści: Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu, i uczyniłeś z nich dla Boga naszego

ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi” (Obj. 5:9-10). W Obj. 20:4-6 św. Jan wyjaśnił dalej: „Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu; nad nimi druga śmierć nie ma mocy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat”. „Albowiem każdy arcykapłan, wzięty spośród ludzi, bywa ustanawiany z ramienia ludzi w sprawach odnoszących się do Boga, aby składał dary i ofiary za grzechy. I mógł współczuć z tymi, którzy nie wiedzą i błędzą, skoro i on sam podlega słabości. Z powodu niej powinien też zarówno za lud, jak i za samego siebie składać ofiary za grzechy. A nikt samego siebie nie podnosi do tej godności, tylko zostaje na nią powołany przez Boga, jak Aaron” (Hebr. 5:1-4).

Mamy postępować delikatnie z tymi, którzy są pogrążeni w niewiedzy i schodzą na manowce. Możemy tak uczynić dlatego, że my sami doświadczyliśmy i przewyciężyliśmy takie same lub podobne słabości. Dlatego rozumiemy taką sytuację. Oznacza to, że nasze doświadczenia w obecnym czasie niosą ze sobą prawdziwą korzyść. Walka ze słabościami, pokusami świata, ciała i Szatana ma swój cel.

Wnioski

Bóg ma plan zwalczania grzechu oraz odkupienia i restytucji człowieka. Jego plan obejmuje Chrystusa, jako Arcykapłana, który dokona przebłagania za grzech wykorzystując zasługę swej ofiary, a następnie podniesie ludzkość z martwych. Następnie, w czasie Królestwa Chrystusowego, działając wraz z Kościołem jako częścią królewskiego kapłaństwa, pomoże ludziom przekształcić ich grzeszne serca z powrotem do doskonałości i harmonii z Bogiem. „To jest chlubą wszystkich jego wiernych” (Ps. 149:9).

W tym czasie, naśladowcy Chrystusa przechodzą naukę by stać się kapłanami, ucząc się delikatnego i pełnego współczucia postępowania z tymi, którzy zbłądzili. Starajmy się wykorzystać każdą okazję by pokazać naszemu Ojcu Niebieskiemu, że gorliwie rozwijamy charakter i umiejętności potrzebne by służyć pod kierownictwem Arcykapłana, Pana naszego Jezusa Chrystusa.

— Tom Gilbert —

Oni są moim ludem

Odpuśćcie bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę — Jer. 31:34.

Po długim okresie nielaski dla Izraela, pierwsze znaki powrotu łaski Bożej pojawiły się w 1878 roku wraz z ustanowieniem osiedla Petah Tikvah. Wydarzenie to wyznaczyło koniec okresu, kiedy to Izrael otrzymał „podwójną karę za wszystkie swoje grzechy” (Izaj. 40:2). Ponowne zgromadzenie Żydów w Izraelu nabrało rozpędu wraz z opublikowaniem tzw. Deklaracji Balfoura w 1917 roku, co zachęciło ich do zakupu ziemi w Izraelu. Mimo to, większość Żydów nie powróciła. Prześladowania w Niemczech, które rozpoczęły się na początku lat trzydziestych i osiągnęły punkt kulminacyjny w 1938 roku w wydarzeniach tzw. Nocy Kryształowej, powinny być dla Żydów ostatnim ostrzeżeniem, aby wyjechać do Izraela (Jer. 4:16).

Jednakże miliony europejskich Żydów nie zwróciło uwagi na to ostrzeżenie i utraciło życie w czasie Holokaustu. Wielu z nich, którzy przetrwali II wojnę światową, wyemigrowało do Izraela. Proces ich zgromadzenia trwa nadal, wraz z wygnaniem Żydów z krajów arabskich w 1948 roku, emigracją z Rosji pod koniec lat osiemdziesiątych i na początku lat dziewięćdziesiątych, lotniczą ewakuacją etiopskich Żydów z Sudanu w roku 1985 (operacja Mojżesz) oraz z Etiopii w 1991 roku (operacja Salomon).

W miarę rozwoju „arabskiej wiosny”, konflikty między arabskimi frakcjami (radykałni islamiści, sunnici, szyici, alawici) w znacznym stopniu przyczyniły się do osłabienia wrogów wokół Izraela. Obejmuje to syryjską armię Assada, libański Hezbollah który zaangażował się w walkę w Syrii oraz islamistów z północnego Synaju walczących z armią egipską. W rezultacie, Hamas działający w Strefie Gazy nie uzyskał wsparcia ze strony krajów arabskich w czasie prowadzonej wojny z Izraelem w 2014 roku.

Walka o kontrolę nad Jerozolimą między Żydami, muzułmanami i chrześcijanami będzie jak „puchar taczania się dla wszystkich ludów wokoło” zaś sama Jerozolima stanie się jak „ciężki kamień dla wszystkich ludów” (Zach. 12:2-3). Niektórzy Żydzi i chrześcijanie pragną modlić się na Wzgórzu Świątynnym, czemu z kolei ostro sprzeciwiają się

muzułmanie. Można spodziewać się kolejnej wojny między Izraelem, a Arabami przed inwazją Goga i Magoga, zaś konflikt może wybuchnąć na kanwie problemu Jerozolimy. Wiele pism Starego Testamentu mówi o przeszłych, teraźniejszych i przyszłych zgromadzeniach Żydów z całego świata, a także o obecnych i przyszłych błogosławieństwach dla Izraela (po których nastąpi błogosławienie pozostałej części ludzkości). Skupimy się na trzech fragmentach Starego Testamentu, które dotyczą tego przyszłego dziedzictwa. Następnie rozważymy fragmenty Nowego Testamentu z Listu do Hebrajczyków, Dziejów Apostolskich i Listu do Rzymian.

Zamieszkają ziemię; przyszłe błogosławieństwa (Ezech. 34:11-31)

Większość z 34 rozdziału prorocstwa Ezechiela obejmuje czas od ponownego zgromadzenia Izraela (począwszy od 1878 roku) aż do czasów Królestwa, gdy w dobrobycie będą mieszkać na swojej ziemi. „Ja zatroszczę się o moje owce i wyratuję je z wszystkich miejsc, dokąd zostały rozproszone w dniu chmurnym i mrocznym. (...) przyprowadzę je znowu do ich ziemi” (Ezech. 34:12-13). Wersety te wskazują, że zanim rozpocznie się Armagedon, Bóg będzie szukał Żydów na całym świecie. Jest to obietnica sprowadzenia Izraela z powrotem do ich ziemi (Jer. 30:3).

Werset Ezech. 34:14 („Będę je paś na dobrych pastwiskach i ich błonie będzie na wysokich górach izraelskich”) zdaje się mieć swoje wypełnienie po Armagedonie. Dobre pastwiska zwykle znajdują się na nizinach i równinach, ale w Królestwie również góry będą dobrymi pastwiskami. „Będę szukał zaginionych, rozproszone sprowadzę z powrotem, zranione opatrzę, chore wzmocnię, tłustych i mocnych będę strzegł, i będę paś sprawiedliwie” (Ezech. 34:16). Werset ten wskazuje, że pokorni zostaną wyratowani z ucisku Jakubowego. Ci, którzy uważają się za silnych i samowystarczalnych nie są pokornymi, których szuka Bóg. „Oto Ja rozsądzę między owcą

a owcą, między baranami i kozłami” (Ezech. 34:17) to opis różnic między słabymi, a silnymi w Panu. Odnosi się to do zgromadzenia „resztki Izraela” po Ucisku Jakubowym. Wynik rozsądzania, kto będzie znajdował się w tej „resztkę” w czasie ucisku, omówiony został w Izaj: 4:2-4: „kto pozostanie na Syjonie i ostoi się w Jeruzalemie, będzie nazwany świętym; każdy, kto jest zapisany wśród żywych w Jeruzalemie”.

Wersety 23-24 opisują odnowienie Izraela jakie zrealizowane będzie przez wielkiego księcia i pasterza, Jezusa Chrystusa. Następnie werset 25 mówi o przymierzu pokoju (Nowym Przymierzu), jakie będzie zawarte z Izraelem. Dzikie zwierzęta, jeśli traktować je jako opisy symboliczne, mogą oznaczać otaczających go wrogów. Inne wersety mówią o wilku odpoczywającym wraz z barankiem, jeżeli zwierzęta te traktować dosłownie. „Spuszczę na nich deszcz we właściwym czasie, a będzie to deszcz błogosławieństwa” (werset 26) a wówczas „drzewa leśne wydadzą swój owoc, a ziemia wyda swoje plony” (werset 27). Deszcz będzie formą szczególnego błogosławieństwa, powodującego kwitnienie ziemi i pustyni.

W końcu, werset 30 zapowiada: „I poznają, że Ja, Pan, ich Bóg, jestem z nimi, i że oni, dom izraelski, są moim ludem – mówi Wszechmocny Pan”. Stwierdzenie to jest dodatkowo uwypuklone w Izaj. 11 i 35, które mówią o błogosławieństwach Królestwa, jakimi zostaną objęte pozostałe narody, o ile przyjmą Boże błogosławieństwa dla Izraela: „Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23). Nowe Przymierze będzie prawdopodobnie podobne do Starego Przymierza w tym znaczeniu, że wynikające z niego błogosławieństwa będą uwarunkowane posłuszeństwem Izraela oraz pozostałej części ludzkości względem Bożego prawa.

Zgromadzenie Izraela, Nowe Przymierze (Jer. 31:1-40)

Ten rozdział mówi o ponownym zgromadzeniu Izraela ze wszystkich części świata. Proces ten rozpocznie się przy końcu Wieku Ewangelii i rozciągnie się aż do czasów Królestwa. Ponowne zgromadzenie rozpoczęło się w 1878 roku i trwa nadal na mniejszą skalę. Proces ten może ulec gwałtownemu przyspieszeniu w razie intensyfikacji kryzysu gospodarcze-

go). Można spodziewać się drugiej fali imigracji do Izraela po Ucisku Jakubowym, aż „nie starczy dla nich miejsca” (Zach. 10:10). „W owym czasie – mówi Pan – będę Bogiem wszystkich plemion izraelskich, a one będą moim ludem” (Jer. 31:1). Wydaje się, że werset ten dotyczy czasów po Armagedonie, kiedy to wszystkie plemiona Izraela będą ludem Bożym, a nie tylko Juda i Benjamin. Ten sposób rozumowania potwierdzają dodatkowo wersety 6 i 9.

Wiersz 6 pokazuje, że Jerozolima będzie stolicą świata. W Królestwie, Kościół będzie przebywał w sferze niebiańskiej zaś Starożytni Święci (Patriarchowie) i tzw. święci, którzy pozostaną (po Armagedonie) będą przebywać na ziemi (Izaj. 4:2-4, Ezech. 20:37-38).

„Oto sprowadzę ich z ziemi północnej i zgromadzę ich z krańców ziemi” (Jer. 31:8). Werset ten sugeruje, że jest to druga fala powrotu Żydów z Rosji i innych krajów na całym świecie. Ich liczba najprawdopodobniej przewyższy liczbę świętych, którzy przetrwają Armagedon i będzie obejmować 10 plemion zabranych do niewoli Asyryjskiej i 2 plemiona zabrane do Babilonu. „Gdyż jestem ojcem dla Izraela, a Efraim jest moim pierworodnym” (Jer. 31:9). Efraim był wiodącym plemieniem 10 plemion północnego Królestwa Izraela i jako taki reprezentuje całe to królestwo. Jeremiasz działał zarówno w Judzie, jak i na terenie królestwa 10 plemion. Izaj. 11:12-13 („Efraim nie będzie zazdrościł Judzie, a Juda nie będzie gnębił Efraima”) opisuje trwałe usunięcie konfliktu jaki istniał pomiędzy 10 plemionami na północy, a 2 plemionami na południu.

Werset 10 pokazuje, że to Bóg przeprowadził proces rozproszenia i On też będzie odpowiedzialny za ponowne zgromadzenie Żydów. Jakub będzie wybawiony od Goga, kiedy Pan cudownie ocali nielicznych w Izraelu, którzy przetrwają Armagedon (werset 11).

Wersety 15 i 16 wspominają o Racheli, która oplakuje swoje dzieci, ale są one martwe. Rachel była matką Józefa i Benjamina. Werset 15 została zacytowany w Mat. 2:17-18 wraz z wersem 16 opisującym zmartwychwstanie z umarłych („wrócą z ziemi wroga” – ze stanu śmierci). Efraim stanie się drogim synem, kiedy będzie pokutować. Wtedy Bóg się nad nim zlituje i znów będzie o nim pamiętać (werset 20).

„Lecz każdy umrze za swoją winę. Ktokolwiek spożyje cierpkie grona, tego zęby ścierną” (Jer. 31:30). Jest to opis warunków Królestwa, kiedy to grzechy ojców [Adama] nie będą już przekazywane dzieciom. Natomiast ci, którzy będą grzeszyli, będą odpowiedzialni za swoje czyny i karani za swe własne

przewinienia. Zapis ten wskazuje również, że w czasie Królestwa będzie istniała śmierć (druga śmierć). „Oto idą dni mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze” (Jer. 31:31). Zapis ten wskazuje, że Nowe Przymierze ma być zawarte z królestwem Judy i pozostałymi 10 plemionami [„dom izraelski”]. Przymierze to zastąpi stare Przymierze Zakonu. Jest ono nazywane „przymierzem wiecznym”, ponieważ nie będzie miało końca, w przeciwieństwie do Przymierza Zakonu. Chrystus będzie pośrednikiem Nowego Przymierza przez 1000 lat, dopóki nie zwróci Królestwa swemu Ojcu. Kościół, czyli Małe Stado, będzie sługami Nowego Przymierza. Wszystkie błogosławieństwa zostaną najpierw przekazane Izraelowi. Pozostałe narody świata będą błogosławione jako „córki” Izraela (Ezech. 16:61).

Werset 33 wskazuje, że Nowe Przymierze będzie bardziej wszechstronne niż Przymierze Zakonu. Jego zasady zostaną tak zapisane na ich umysłach, że nie zostaną zapomniane. Proroctwo Ezech. 36:25-27 używa podobnego języka: „I dam wam serce nowe, i ducha nowego dam do waszego wnętrza, i usunę z waszego ciała serce kamienne, a dam wam serce mięsiste”. Z kolei cały świat będzie musiał naśladować przykład, jaki dawać będzie Izrael. „I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą” (Jer. 31:34). Werset ten stosuje się nie tylko do Izraela, ale do całego świata. Wszyscy będą widzieli skutki królowania Chrystusa, restytucji i zmartwychwstania w Królestwie. Prorok Izajasz wyjaśnia: „bo ziemia będzie pełna poznania Pana jakby wód, które wypełniają morze” (Izaj. 11:9). Nie będzie żadnego usprawiedliwienia dla grzechów popełnionych w Królestwie, ze względu na większe poznanie Pana i związanie Szatana. W wierszach 35-37, Bóg porównuje swoją kontrolę nad naturą do kontroli wszystkiego tego, co dzieje się w Izraelu. Jeśli nie mógłby kontrolować słońca, księżyca, gwiazd i morza, „to i ród Izraela przestałby być ludem przede mną po wszystkie dni”. Jednak Izrael nie przestanie być narodem, ponieważ Bóg kontroluje siły natury. Wreszcie, wersety 38-40 mówią o odbudowie Jerozolimy po Armagedonie. Jeruzalem nigdy więcej „nie będzie już spustoszone ani zburzone na wieki” (Jer. 31:40).

Przyszłe granice Izraela

Przyszłe granice Izraela zostały omówione w Ezech. 47:13-21. Granica północna jest opisana

w wersetach 15-17: „Granica ziemi od północy jest taka: Od Morza Wielkiego [Śródziemnego] w kierunku na Chetlon [między Damaszkiem i Palmyrą], tam gdzie się idzie do Chamat, Zedad, Berota, Sybraim, które jest między Damaszkiem a Chamat, do Chazar-Enon, które jest na granicy Hauranu. Tak więc granica biegnie od Morza do Chazar-Enon, tak że okręg Damaszku jest na północy, tak samo okręg Chamat; to jest granica północna”. Chamat wyznaczało granicę podbojów Jozuego w Libanie i znajdowało się pod władzą Salomona; jest to dzisiejsze miasto Hama. Położone jest ok. 192 km na północ od Damaszku i ok. 80 km w głąb lądu od Morza Śródziemnego, w zachodnio – środkowej Syrii. W czasach greckich i rzymskich, nazywało się Epifania. Z kolei Palmyra położona jest ok. 208 km na północny wschód od Damaszku. „A granica wschodnia biegnie [przekład angielski dodaje: 'biegnie od Chazar e'non' - między Damaszkiem a Palmyrą] między Hauranem [nie-daleko Damaszko i Jarmuk], a Damaszkiem i między Gileadem [obszar na wschód od rzeki Jordan] a ziemią izraelską; jest ona granicą aż do Morza Wschodniego [Martwego], do Tamar [ok. 32 km na południowy zachód od Morza Martwego]. To jest granica wschodnia” (Ezech. 47:18). W pewnym momencie w przyszłości, „Damaszek przestanie być miastem, a stanie się kupą towarów. Opuszczone są na zawsze jego miasta, przypadną trzodom; te będą leżeć, a nikt nie będzie ich płoszył” (Izaj. 17:1-2). W dniu dzisiejszym, obszary Jarmuku nieopodal Damaszku i niektóre dzielnice Damaszku objęte są działaniami wojennymi przy udziale syryjskich sił rządowych i powoli wyniszczają miasto.

„A granica południowa, od strony Negebu, biegnie od Tamar [na południowym zachodzie od Morza Martwego] aż do wód Meribat-Kadesz [północny Synaj], stamtąd wzdłuż potoku egipskiego [Północny Synaj] do Morza Wielkiego [Śródziemnego]. To jest granica południowa, od strony Negebu” (Ezech. 47:19). Niewielka część północnego Synaju na południe od potoku egipskiego i Meribat-Kadesz jest obecnie kontrolowana przez Egipt. Ostatnio, tereny te były sceną buntu radykalnych islamistów, którzy zabili wielu egipskich żołnierzy i policjantów. „Granicę zachodnią stanowi Morze Wielkie aż do miejsca, skąd się idzie do Chamat. To jest granica zachodnia” (Ezech. 47:20). Jest to obszar na zachód od południowej Gazy wzdłuż wybrzeża Morza Śródziemnego aż do punktu leżącego na tej samej szerokości geograficznej co Hama. Obszar

ten obejmuje terytorium obecnie kontrolowane przez Hamas i Hezbollah, organizacje wrogie Izraelowi.

Wydaje się, że miasta leżące na przyszlých granicach Izraela są obecnie niszczone lub zostaną zniszczone w przyszłości, przed rozszerzeniem granic Izraela: Hama, Jarmuk i Damaszek przez rząd syryjski; Strefa Gazy przez Izrael w czasie walki z Hamasem; Zachodnia Jordania (Gilead) prawdopodobnie w czasie walki o władzę w Jerozolimie i prawo modlenia się na Wzgórzu Świątynnym; część północnego Synaju przez egipską armię w czasie ofensywy militarnej przeciwko radykalnym islamistom.

Inne fragmenty Pisma Świętego, takie jak 1 Mojż. 15:18, opisuje dziedzictwo Izraela oraz Arabów sięgające aż na północ do rzeki Eufrat. „W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi” (Izaj. 19:23-24). Opis ten wspomina o drodze lub szlaku komunikacyjnym pomiędzy Syrią, a Egiptem, prowadzącym przez Izrael. Czy to wyznacza zakres ziemi obiecanej Abrahamowi dla Izraela oraz Arabów? Być może!

Odrodzenie Izraela w Nowym Testamencie

Odrodzenie narodu Izraelskiego jest również opisane w Liście do Hebrajczyków, Dziejach Apostolskich i Liście do Rzymian. Po tym odrodzeniu następuje restytucja reszty ludzkości na ziemi, o czym wspomina Obj. 21 jako o „nowym niebie i nowej ziemi” oraz „nowym Jerozalem”. „I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:15). Ten werset jest adresowany przede wszystkim do Żydów, którzy będą stroną Nowego Przymierza. Rolą pośrednika jest działanie w celu zawarcia przymierza albo umowy między dwoma poróżnionymi stronami i doprowadzenie do ich pojednania. Tymi dwiema stronami są Izrael i Bóg.

Jezus musiał umrzeć, by stać się tym pośrednikiem, ponieważ śmierć doskonałego człowieka stanowiła zadośćuczynienie za grzech doskonałego człowieka [Adama]. Pierwszym przymierzem było Przymierze Zakonu, które zostało dane Izraelowi, a którego oni nie mogli dotrzymać. W następnym wie-

ku [Królestwo lub inaczej mówiąc, Tysiąclecie], zarówno Izrael, jak i wszyscy inni ludzie otrzymają zaproszenie do uzyskania życia wiecznego na ziemi, poprzez posłuszeństwo Bogu pod Nowym Przymierzem.

„Potem powrócę i odbuduję upadły przybytek Dawida, i odbuduję jego ruiny, i podźwignę go, aby pozostali ludzie szukali Pana, a także wszyscy poganie, nad którymi wezwane zostało imię moje, mówi Pan, który to czyni” (Dzieje Ap. 15:16-17). Apostoł Jakub zaczerpnął te słowa z proroctwa Amosa 9:11,12. Gdy Kościół, klasa Oblubienicy, zostanie wybrany i skompletowany, Izrael zostanie odbudowany pod Nowym Przymierzem, zaś Jerozalem stanie się stolica świata. Następnie, cała ludzkość uzyska możliwość powrotu do stanu harmonii z Bogiem, o ile tylko będzie przestrzegać Jego praw. Apostoł Paweł napisał: „zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, (...) a to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich” (Rzym. 11:25-27). Te wersety są podobne do zapisu Dzieje Ap. 15:16-17 pod tym względem, że dopiero „gdy poganie w pełni wejdą”, albo inaczej mówiąc, gdy Kościół zostanie skompletowany, Nowe Przymierze zostanie zawarte z narodem Izraelskim. Na chwilę obecną, większość Izraela jest narodem bardzo świeckim i kwestionuje rolę Boga w odzyskaniu państwowości. Boga przyjmą dopiero tzw. święci, którzy pozostaną przy życiu w czasie Armagedonu, a następnie cały naród.

Podsumowanie

Stopniowe odrodzenie Izraela i rekultywacja jałowej ziemi rozpoczęła się w 1878 roku i trwa nadal. Izrael spotkają kolejne próby, aż otaczający ich wrogowie zostaną pokonani. Po kolejnym wielkim holokauście, kiedy to Gog i Magog dokonają inwazji, Królestwo zostanie ustanowione, zbudowana zostanie Trzecia Świątynia, a Jerozolima ponownie odbudowana po zniszczeniach Armagedonu. Błogosławieństwo spłynie na wszystkie narody, które uznają nową stolicę świata w Jerozolimie i Boga jako najwyższego władzę.

Następnie, ludzkość znajdzie się na próbie której nagrodą będzie życie wieczne, zaś każdy, kto nie będzie chciał pokutować, zostanie trwale zniszczony w drugiej śmierci.

— Jeff Earl —

Kto chce, niech darmo weźmie wodę żywota

I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię — Obj. 21:5.

Dziedziczenie polega na przechodzeniu jakichś składników majątku z rodzica na dziecko. Bóg jest źródłem życia i architektem wszelkiego stworzenia. Wszystko co znamy, jest Jego własnością. Człowiek otrzymał życie, które jest błogosławieństwem nawet w tak krótkim okresie. Jednak człowiek ma również nadzieję życia wiecznego oraz w przeciwieństwie do innych zwierząt, został stworzony na obraz Boga. Został obdarzony umysłem zdolnym do miłości, mądrości, sprawiedliwości i mocy, aby w ten sposób bardziej docenić charakter Boga. Zaawansowany intelekt miał mu umożliwić zrozumienie dróg Bożych. Człowiek odziedziczył także twórczy geniusz swego Stwórcy, aby mógł się cieszyć Jego dziełami. Uczucia i emocje wpisane w nasze serca pomagają nam identyfikować się z tymi, które musi mieć i nasz Pan.

Pierwotne dziedzictwo człowieka

Bóg umieścił pierwszego mężczyznę i kobietę w ogrodzie, który sam założył. Wynikiem tej pracy było doskonałe środowisko do zamieszkania. Znajdowały się tam wszelkie składniki niezbędne dla podtrzymania wiecznego życia człowieka [naukowcy sugerują, że zdrowa dieta może mieć pozytywny wpływ na degenerację genetyczną. Zob. www.medicalxpress.com/news/2014-12-mediterranean-diet-longer-telomeres.html], zaś widowiskowość natury była rozkoszą dla jego zmysłów. Dano mu władzę nad całym światem zwierząt, a nawet nad samą Ziemią [Zapis 1 Mojż. 1:28 używa wyrażenia „czynić sobie poddaną” (Strong H3533), w pozytywnym znaczeniu słowa podbić lub podporządkować. Natura ma być dla człowieka źródłem zasobów, a nie święty przedmiotem, jak chciałyby ją zdefiniować niektóre źródła świeckie i religijne. 1 Mojż. 2:5 wskazuje, że człowiek jest istotną częścią procesu ekologicznego]. Mężczyzna i kobieta zostali stworzeni dla siebie nawzajem, zaś każda z płci została wyposażona

w unikatową kombinację umiejętności, które łącznie czynią ich silniejszymi niż osobno. W ten sposób człowiekowi dana została druga osoba, która miała troszczyć się o jego dobrobyt bardziej niż wszyscy inni. Co więcej, Bóg „przechadzał się” z Adamem po stworzonym przez siebie ogrodzie, co wskazuje na to, że Stwórca posiadał bezpośredni kontakt ze swym stworzeniem (1 Mojż. 3:8).

Utrata łaski

To wspaniałe dziedzictwo zostało utracone w wyniku jednego aktu nieposłuszeństwa. Choć zjedzenie owocu może wydawać się banalnym występkiem, to jednak Adam i Ewa byli w pełni zdolni do okazania lojalności wobec swojego kochającego Ojca przez stawienie oporu wobec sugestii Szatana. Okazanie swej niezależności wobec woli Boga przyniosło spustoszenie dla całej ludzkości, a płynące stąd doświadczenie miało być nauką dla przyszłych pokoleń [1 Mojż. 3:1-6: Nazwa zakazanego drzewa owocowego, a to „drzewo poznania dobra i zła”, wskazuje, że w wyniku zjedzenia jego owoców pierwsi ludzie mieli zdobyć tę wiedzę w wyniku wydarzeń, jakie bezpośrednio po tym miały nastąpić. I rzeczywiście, zdobyli tę wiedzę, którą posiadali już wcześniej aniołowie w niebie]. Utracone zostało łatwe, przyjemne i wieczne życie. Mężczyźni zostali skazani na trud, a kobiety na ból w czasie porodu i uległość wobec swoich mężów. Co najgorsze, oboje stracili bliską społeczność z Bogiem.

Mimo to Bóg zdecydował się zachować szczególny rodzaj więzi z Abrahamem i jego potomstwem (Amos 3:2). Bóg miał zbliżać się do niektórych ludzi za pomocą pośredników, takich jak patriarchowie, kapłani i prorocy. Jego obecność miała być również manifestowana przez cuda.

Specjalny układ został zawarty pomiędzy Bogiem, a Izraelem; jego wyrazem było Przymierze Zakonu. Bóg dał im ziemię do zamieszkania i powierzył mu pisane słowo Boże. Sprawiedliwość zawsze

mieszkała we wrogim świecie, w związku z czym, zapewnił im również ochronę przed atakami Szatana, gdy na to zasłużyli. Ponadto mogli cieszyć się błogosławieństwami w postaci dobrobytu i wolności.

Pierwszy – i jak do tej pory jedyny – rząd zaprowadzony przez Boga w Izraelu, dawał im największą z wolności osobistych (Sędz. 21:25). Sędziowie zostali powołani w celu rozstrzygnięcia sporów. Ani oni, ani kapłani nie sprawowali żadnej władzy nad indywidualnymi osobami. Wręcz przeciwnie, to sami Izraelici zapragnęli ustanowienia „rządu” wraz z monarchą. Wydawało im się, że silny rząd zrobi więcej dla ludzi. Jednak jak to zawsze bywa, cierpieli pod panowaniem niesprawiedliwych ludzi (1 Sam 8:18).

Serca Izraelitów stały się dumne i twarde, a ludzie stracili swoje dziedzictwo: ziemię, świątynię, ochronę i ścisłą społeczność z Bogiem. Stracili swoją wolność. Zostali zmuszeni by mieszkać w strachu i w obcej ziemi, a cudzoziemcy zamieszkali ich ziemię.

Jednak z tego drugiego upadku wyrosło chrześcijaństwo, z którego pochodzi zarówno trzeci upadek (odstępstwo antychrysta – 2 Tes. 2:3; papiestwo było związane z narodzinami „chłopczyka” o którym mowa w Obj. 12; było również uosobieniem trzeciego i najbardziej grzesznego upadku klasy, która kiedyś była darzona łaską przez Boga), jak i „malutkie stadko”, którego wierność w ostatecznym rozrachunku ukształtuje ciało, udoskonalone w sprawiedliwości. Ci ostatni staną się jednym z Jezusem, na podobieństwo żony i męża, a w ten sposób staną się częścią rodziny Bożej. Będą oni wykonywać pracę przewidzianą dla nich przez Boga, jako sędziowie aniołów i ludzi (Mat. 19:28, 1 Kor. 6:3, Obj. 20:4), aby pomóc w doprowadzeniu ich do sprawiedliwego stanu niezbędnego do życia wiecznego, jakie pierwotnie posiadał Adam.

Przyszłe dziedzictwo Izraela

Zasadę wspomnianą przez Jezusa, a to że „wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi” (Mat. 19:30; zwrot ten był użyty przez Jezusa na zakończenie kazania omawiającego nagrody dla sprawiedliwych. Tutaj, pierwsi co do prawa, a nawet pod względem bogactwa, są zastąpieni w czasie zmartwychwstania przez tych, którzy naśladowali Jezusa), można wykorzystać również dla kwestii związanych z porządkiem ogólnego zmartwychwstania. Wynika z niej to, że Izrael będzie wzbudzony po zmartwych-

wstaniu Świętych Starego Testamentu, a na końcu powstaną dzieci Adama. Z Izraelem zawarty zostanie nowy pakt, który Jeremiasz nazywa „Nowym Przymierzem”. Związana z nim będzie przemiana serc, jaka dokona się wśród odrodzonych Izraelitów (zwróćmy uwagę na kontekst Jer. 31:31, który kładzie nacisk na cielesny naród Izraela; podobny wydzźwięk ma Ezech. 16:61-62). Przymierze to będzie unikalne na skalę całego świata. Jego skutkiem będzie uczynienie z Izraela pod wodzą króla Dawida (Ezech. 34:23,24, 37:25, Jer. 30:8-9. Zwróćmy uwagę, że późniejsi królowie Izraela byli opisywani jako zasiadający na tronie Dawida. Przyp. redakcji: Łuk. 1:32 sugeruje, że tron Dawida jest dany Chrystusowi i Kościołowi) i Świętych Starego Testamentu, administratorów Bożych praw, nakazów i zaleceń. W tym celu odbudowana zostanie Świątynia (Amos 9:11; przyp. redakcji: Hebrajskie słowo tłumaczone jako „chatka” – BW lub „przybytek” – BG, brzmi „sukkot” i jest używane dla opisywania namiotów (szałasów) w czasie Święta Namiotów (Szałasów)), a lud na zawsze zamieszka ziemię obiecaną ich ojcu, Abrahamowi. Rozkwit narodu Izraelskiego, pomimo światowej opozycji wobec jego istnienia, jest świadectwem rozpoczęcia tego procesu.

Ziemia należąca do Izraela była przedmiotem sporów od czasu gdy Żydzi powrócili do niej po 430 latach pobytu w Egipcie (2 Mojż. 12:40; przyp. redakcji: niektóre tłumaczenia, takie jak Pięcioksiąg Samarytański i Septuaginta sugerują, że czas pobytu w Egipcie wynosił tylko pewną część 430 lat). Okazało się, że w międzyczasie tereny będące dziedzictwem Abrahama zostały zasiedlone przez ludy semickie i inne (zgodnie z zapisem 1 Mojż. 10:14, Filistyni byli potomkami Chama). Na początku nadchodzącego Królestwa Bożego, te narody, które są związane z Żydami poprzez Sema, otrzymają możliwość wyboru: będą mogły nadal mieszkać w tym kraju wraz z Żydami albo będą musiały odejść, jeżeli nie będą przestrzegać przykazań Pana (Jer. 12:14-17, Ezech. 47:22-23) Cała ludzkość będzie zobowiązana uznać duchowe, a być może nawet legislacyjne, zwierzchnictwo Izraela. Będzie on stolicą do doprowadzonego do doskonałości społeczeństwa ludzkości (Zach. 8:23).

Zmartwychwstanie

Wszyscy usłyszą głos Syna Człowieczego i wyjdą (Jan 5:28-29 wspomina o tych, którzy zo-

staną wzbudzeni na 1000 letni dzień sądu opisany w Obj. 20). To zmartwychwstanie rozpoczyna zastosowanie okupu za ludzkość; wykorzystanie krwi Chrystusa, która z krzyża spłynęła na ziemię. Będzie to wspinały czas, kiedy to wszyscy bliscy sobie ludzie powstaną i znów będą razem. Nie będzie to jednak łatwy okres. Chociaż wpływy Szatana będą usunięte, a ludzkość zostanie objęta rządami „laski żelaznej” i panowaniem Chrystusa, to jednak nadal w niektórych sercach tlić się będzie ogień buntu. Wielu z tych, którzy uważali się za ważnych, będzie płakać i zgrzytać zębami (wyrażenie „płacz i zgrzytanie zębów” zawsze podsumowuje przenośne ilustracje opisujące tych, którzy uważali się ważnych, ale którzy w ostatecznym rozrachunku zostali odrzuceni; wskazuje to na ich ból i rozczarowanie, gdy uświadomią sobie ten stan rzeczy po zmartwychwstaniu). Niektórzy będą smutni i rozczarowani; inni będą okazywać gniew. W ten sposób zmartwychwstali ludzie, wykształceni pod względem poznania dobra i zła, zostaną poddani sądowi serc. Ten okres tysiąca lat, Dzień Sądu, nie będzie dniem strachu, ale szansą na życie.

Wszelkie przejawy buntu w sercach ludzi staną obnażone w czasie ostatecznej próbie, kiedy to Szatan zostanie uwolniony ze swego więzienia. Nie będzie on w stanie odzyskać możliwości sprawowania rządów, ponieważ Chrystus nie będzie tolerować żadnej innej władzy (Obj. 19:15. Władza Chrystusa w czasie Tysiąclecia będzie sprawowana laską (berłem) żelaznym; por. Strong G4464. Korona symbolizuje władzę, zaś berło moc jej wykonywania. Żelazo przedstawia sposób sprawowania rządów, nieznośzący sprzeciwu i konkurencyjnej władzy). Jednakże będzie on w stanie wykorzystać swoje umiejętności zwodzenia ludzi, aby fałszywie oskarżyć sprawiedliwych i wydobyć na światło dzienne resztki niegodziwości, które mogą znajdować się w ludzkich sercach. Wynikły z tego bunt zostanie w dramatyczny sposób zgnieciony z nieba (Obj. 20:9). Będzie to dla ludzi jasna demonstracja mocy i obecności Boga.

Przyszłe dziedzictwo człowieka

Można sobie zadać pytanie: co ludzkość uzyska na samym końcu? Zasadniczo, odzyska życie wieczne. Jednak jest to uzależnione od zachowania sprawiedliwości. To, co jest obecnie niemożliwe do zrealizowania, będzie wówczas wykonalne z uwagi

na osiągnięcie pewnej dojrzałości dzięki poznaniu i doświadczeniu, którego brakowało Adamowi i Ewie. Mając do dyspozycji perspektywę czasu, będą w stanie ocenić rezultat postępowania wedle własnej woli, a nie woli Bożej. Będą wyposażeni w pełne poznanie dobra i zła, a tym samym, pozytywnych konsekwencji postępowania zgodnie z Jego wolą i negatywnych, wynikających z ignorowania jej. Wszystko to sprawi, że ludzie nie tylko będą chcieli całym sercem wykonywać wolę Bożą, ale będą jej poszukiwać.

Ziemia może stać się taka, jaką był ogród Eden. Temperatura na biegunach może się znacznie podnieść, a w obszarach równikowych stać się bardziej umiarkowana (R5159:11. Charles T. Russell trafnie uznawał topnienie lodowców za przyczynę, a nie skutek globalnego ocieplenia. Zwróćmy uwagę, że obserwował on globalne ocieplenie w czasach, kiedy emisja CO₂ spowodowana przez człowieka była na znacznie niższym poziomie, niż obecnie). Różnice temperatur będą wystarczające aby utrzymać istnienie pór roku (1 Mojż. 8:22. Może to wskazywać na znaczenie zmiany w charakterystyce pogody, jakie wystąpiły po potopie), ale zanikną ekstremalne warunki pogodowe. Możemy obserwować ten proces na przykładzie lodowców które niegdyś pokrywały znaczne obszary Ameryki Północnej, a obecnie są w odwrocie. Ocieplenie ziemskich biegunów powoduje wzrost ilości pary wodnej w powietrzu i jej koncentrację w górnych warstwach atmosfery („Para wodna w stratosferze przyczynia się do wzrostu temperatury przy powierzchni ziemi”, cires.colorado.edu/news/press/water-vapor-upper-atmosphere-amplifies-global-warming-says-newstudy/). Woda i para wodna, a nie CO₂, od zawsze stanowiły o warunkach klimatycznych na Ziemi. Nawet spalanie (zgodnie z opisem w 1 Mojż. 1:7, warstwy pary wodnej zalegające w górnych warstwach atmosfery były istotnym czynnikiem, który uczynił ziemię przyjazną dla podtrzymania życia. Księga Joba 38:9 sugeruje, że warstwa chmur uformowała rodzaj warstwy ochronnej spowijającej ziemię w okresie jej dojrzewania (na podobieństwo pieluch stosowanych w czasie opieki nad dzieckiem). Por. dane zawarte na: www.geocraft.com/WVFossils/greenhouse_data.html w celu zapoznania się z analizą wpływu pary wodnej i CO₂ na powstawanie efektu cieplarnianego) przez człowieka paliw kopalnych skutkuje koncentracją cięższego od powietrza CO₂ przy powierzchni ziemi, co stymuluje wzrost roślin („Wzrost ilości terenów zielonych o 11% w porówna-

niu z rokiem 1982”; [www. climate-news-network.net/plant-growth-surges-as-co2-levels-rise/](http://www.climate-news-network.net/plant-growth-surges-as-co2-levels-rise/) Por. dane dot. wpływu wysokiej zawartości CO₂ w powietrzu: iloveco2.com/2009/01/co2-climate-facts.html).

Pomyślmy o ogromnych zamrzniętych pustkowjach Kanady, Grenlandii i regionów tundry, gdzie wraz ze zmianą klimatu może powstać możliwość eksploatacji minerałów, zamieszkania i upraw. Długi okres nasłonecznienia w tych północnych szerokościach geograficznych w połączeniu ze znacznie wyższymi temperaturami będzie skutkowało obfitymi plonami, aby nakarmić miliardy mieszkańców Ziemi. Suche miejsca na ziemi być może będą mogły korzystać z eksploatacji pokładów wody z rozległych, nowo odkrytych rezerwuarów uwieczonych w płaszczu Ziemi (Izaj. 35:6; rezerwuár Ringwoodytu: extremetech.com/extreme/184564-scientists-discover-an-ocean-400-miles-beneath-our-feet-that-could-fill-our-ocean-three-times-over). Jeśli atmosfera ziemská powróci do stanu przedpotopowego, kiedy to ziemia otulona była płaszczem pary wodnej, ciśnienie atmosferyczne może wzrosnąć. Zwiększone ciśnienie atmosferyczne w połączeniu z wyższymi poziomami CO₂ może znacznie zwiększyć wzrost roślin (madsci.org/posts/archives/2004-02/1075764676.Bt.r.html), a w połączeniu z tlenem, wpłynąć korzystnie na zdrowie i dobre samopoczucie człowieka (wysokie ciśnienie i komory z atmosferą bogatą w tlen używane są w leczeniu chorób; przykładowa informacja w tym względzie znajdowała się pod adresem <http://www.mayoclinic.org/tests-procedures>, ale wydaje się, że obecnie została usunięta z tej strony). Przekleństwo ziemi zostanie zniesione, a piękne i dorodne rośliny będą zdobić zieloną planetę. Natura będzie współdziałać, a nie walczyć, z mieszkańcami Ziemi.

Ludzie, a także zwierzęta, nie będą już mieć potrzeby ani chęci spożywania mięsa (Izaj. 11:6-9). Dostępna roślinność zapewni wszystkie niezbędne składniki odżywcze, w doskonałym smaku. Ze zbóż, warzyw i owoców można uzyskać znacznie więcej wartości żywności w przeliczeniu na określoną jednostkę powierzchni upraw niż z odpowiadającej jej produkcji mięsa. W ten sposób znaczne obszary pastwisk będą mogły być przeznaczone na inne cele, takie jak uprawa roślin spożywczych, leśnictwo,

rekreacja i cele mieszkaniowe. Ustanie prokreacja, w związku z czym nie będzie potrzeby zawierania nowych związków małżeńskich (Mat. 22:30).

Panowanie Chrystusa i Kościoła za pośrednictwem specjalnego narodu Izraelskiego będzie sprzyjało wolności i dobrobytowi. Jednostka nie będzie ograniczana wymogami narzucanymi przez autorytarne lub socjalistyczne formy rządu. Ludzie ambitni i pracowici będą mogli rozwijać się w kierunkach, które będą im najbardziej odpowiadały z uwzględnieniem ich talentów i zainteresowań. Wyniki ich aktywności będą korzystne zarówno dla nich samych, jak i dla szerszego społeczeństwa (Mich. 4:4. Każdy człowiek będzie samowystarczalny, wykorzystując własne środki produkcji).

Osoby mniej ambitne i pracowite, również będą prowadziły odpowiedzialne, samodzielne życie. Będzie to możliwe ze względu na łatwość życia i wszechobecną, dobrowolną ofiarności innych ludzi. Wsparcie będzie udzielane tym, którzy ze swej strony dołożą najlepszych starań by utrzymać się samodzielnie. Być może zastosowanie znajdą niektóre z zasad Jubileuszu, dzięki którym ludzie nigdy nie będą wyzbywać się majątku w sposób trwały, tak jak to się dzieje obecnie. Będzie to epoka, kiedy talent i geniusz nie będzie ograniczony czasem życia i zdrowiem, jak w obecnych czasach. Ludzie będą funkcjonować w znacznie bardziej wydajnych ciałach. Czy możemy sobie wyobrazić, co będzie można dzięki temu osiągnąć w dziedzinie nauki, sztuki, wynalazków, itp.? O ileż wzrośnie wydajność społeczeństw, kiedy środki dotąd przeznaczone na bezpieczeństwo, policję i wojsko zostaną przekierowane na obszary związane z działalnością konstruktywną (Mich. 4:3)?

„I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, i otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Obj. 21:3-4).

Wówczas Bóg powie: „Stało się” (Obj. 21:6). Wtedy wielkie dzieło zbawienia dobiegnie końca, a całe inteligentne stworzenie będzie żyło na zawsze w pokoju i harmonii ze swoim Stwórcą, oraz wzajemnie między sobą.

— Robert Davis —

Dziedzictwo Boże

Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael!
— Izaj. 19:25.

Dziedzictwo Boże? Od kogo Bóg mógłby cokolwiek odziedziczyć? Najczęściej myślimy o dziedzictwie jako o majątku otrzymanym od kogoś, kto żył przed nami, od kogo otrzymujemy przysługujący nam dział. Ale od kogo miałby Bóg cokolwiek odziedziczyć?

W Starym Testamencie słowo które jest często tłumaczone jako „dziedzictwo” oznacza również „majątek”, „część” lub „udział”. To oznacza, że ta „część” jest czymś, co zostało otrzymane od kogoś większego, jakiegoś dobroczyńcy. Ale użycie tego wyrażenia w stosunku do Boga wskazuje, że ta „część” lub „udział” oznacza Boże posiadanie. To Bóg jest właścicielem i wszystko co istnieje objęte jest procesem stworzenia, zbawienia i odkupienia. Punktem kulminacyjnym historii będzie odebranie przez Boga swego dziedzictwa. Będzie to chwila cudowna i szlachetna – uwieńczenie Jego planu dla całego stworzenia na przestrzeni wieków.

Stworzenie

„Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię. (...) I spojrział Bóg na wszystko, co uczynił, a było to bardzo dobre” (1 Mojż. 1:1,31). Ten elegancki i prosty język opisuje majestatyczne wydarzenie. Doskonałe stworzenie. Niezliczona ilość gwiazd, galaktyk i innych niebiańskich cudów; a wszystko to poruszające się po wytyczonych trajektoriach, w akcie doskonale zsynchronizowanego triumfu.

Na ziemi — życie. Idealne połączenie promieni słonecznych, substancji odżywczych i atmosfery, zdolne utrzymać bogactwo roślin i zwierząt tak złożonych, powiązanych ze sobą, tak cudownych, że człowiek może tylko podziwiać ich cichy wdzięk i piękno.

Nowostworzone niebo i ziemia były tak wspaniałe, że Gwiazdy Poranne śpiewały razem, a wszyscy Synowie Boży krzyczeli z radości (Joba 38:7). Wyobraźmy sobie piękno, które spowodowało, że Logos i pozostali członkowie niebiańskiej rodziny Bożej spontanicznie zaczęli wychwalać swego pełne-

go miłości Ojca. Niebo i ziemia są arcydziełami stworzenia, a jako takie stanowią część cennego majątku Boga – Jego dziedzictwa, którym będzie się cieszyć przez całą wieczność.

Ludzkość

Klejnotem ziemskiego stworzenia Bożego był człowiek. W tym przypadku Bóg nie ograniczył się tylko do stworzenia żywego, neurologicznego dzieła sztuki. On stworzył ziemską istotę, z którą mógł budować emocjonalne, duchowe i rodzinne więzi. Bóg umieścił w człowieku potencjał do miłości; człowiek stał się istotą, którą Bóg mógł kochać, istotą, która mogła kochać Boga, istotą, która mogła kochać innego człowieka.

Kiedy Bóg stworzył ziemię, wiele z jej fragmentów nie było jeszcze dokończonych. Ogród Eden był gotowy do przyjęcia ludzkości i zaspokojenia wszelkich ludzkich potrzeb, ale reszta ziemi była wciąż niedokończona i raczej niezbyt zachęcająca. Podobnie człowiek; on również został stworzony doskonałym, ale w pewnym sensie proces stworzenia nie został zakończony. Był doskonały w tym znaczeniu, że był bez grzechu i miał pełny potencjał do rozwoju charakteru, wiary, mądrości i miłości. Jednak te cenne cechy ludzkiego życia nie zostały jeszcze w pełni wyuczone. Ludzkość miała pełny potencjał, ale niepełną wiedzę i brak doświadczenia.

Relacja Boga z Adamem, a później również i z Ewą była piękna i bogata – ciepła i łagodna. Bóg był Ojcem pięknego człowieka; syna i córki. Choć grzech i upadek człowieka nie były dla Boga zaskoczeniem, to jednak być może poczuł ból w sercu, gdy usłyszał od swego dziecka Adama: „Usłyszałem szelest twój w ogrodzie i zląkłem się, gdyż jestem nagi, dlatego skryłem się” (1 Mojż. 3:10).

Pod drzewem poznania dobra i zła, ludzkość rozpoczęła swoją wędrówkę w grzechu; podróż, która miała ich zaprowadzić do tak głębokiego upadku, że potrzebny był plan zakrojony na tysiące lat, aby roz-

wiązać ten problem. Efekt końcowy tego planu, jakim będzie odkupiony człowiek, odrodzony, wykształcony i gotowy pod każdym względem do zamieszkania na doskonałej i przysposobionej do wiecznego życia ziemi, będzie kolejną częścią dziedzictwa Boga, którym będzie się cieszył i kochał je na zawsze. Wówczas spełnią się słowa apostoła Piotra: „my oczekujemy, według obietnicy nowych niebios i nowej ziemi, w których mieszka sprawiedliwość” (2 Piotra 3:13). Będzie to „przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi” (Obj. 21:3). Następnie, „otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Obj. 21:4).

Izrael

Bóg wybrał pewną nieliczną, uprzywilejowaną grupę ludzi – Izrael, obdarzając ich szczególnym błogosławieństwem. W hebrajskim Piśmie Świętym Bóg często wspomina, że wybrał sobie naród żydowski jako swe szczególne dziedzictwo.

W 5 Mojż. 4:20 Bóg polecił Żydom, aby nawet gdy zobaczą jak reszta świata wielbi stworzenie, to oni nie mogą ulec pokusie, aby postępować tak samo. Oni mają czcić jedyne Boga. On jest ich Panem. To On wywiódł ich „z żelaznego pieca, z Egiptu” aby byli jego własnym ludem, jego dziedzictwem.

„Gdy Najwyższy przydzielał dziedzictwa narodom, gdy rozdzielał synów ludzkich, już ustalał granice ludów według liczby synów izraelskich. Gdy działem Pana jest lud jego, Jakub wyznaczonym mu dziedzictwem” (5 Mojż. 32:8-9). Bóg rozplanował świat mając na względzie błogosławieństwo dla Izraela, ponieważ ten właśnie naród jest Jego dziedzictwem.

Psalm 33:12-22 mówi o tym, jak bardzo uprzywilejowany jest naród, który został wybrany przez Boga jako Jego szczególne dziedzictwo. Bóg wie, jakim rozumowaniem kierują się ludzie, którzy mają skłonność do pokładaniu ufności w swej własnej sile. Ale te rzeczy ich nie uratują. Tylko Boża ręka może ochronić Jego dzieci. Błogosławiony jest ten naród, który Bóg wybrał jako swoje dziedzictwo, aby go chronić i pielęgnować. Psalmista konkluduje swą myśl słowami: „Niech spocznie na nas łaska twoja, Panie, ponieważ w tobie mamy nadzieję!” (Ps. 33:22). Psalm 78:70-72 opowiada nam o czasach, kiedy Dawid opie-

kował się owcami, dbając o ich potrzeby i zapewniając im ochronę. Z całego serca dbał o nie, ponieważ je kochał. Ponieważ Bóg tak umiłował Izrael, wybrał im na króla człowieka takiego jak Dawid; lidera, który miał pokochać ten naród tak, jak kocha go Bóg.

Nawet mając namacalne dowody Bożej wierności, Izrael nie był w stanie dochować swej wierności wobec Boga. W 5 Mojż. 9 Mojżesz powiedział do Izraela, że to Bóg dał im cudowne uwolnienie z Egiptu, zapewniał ochronę przed głodem, cierpieniem i wężami w okolicach Horeb. Przypomniawszy im, że to Bóg zapewnił wyjątkową możliwość relacji ze sobą za pośrednictwem Zakonu. Mimo to, naród ten regularnie okazywał nieposłuszeństwo, nie ufał Mu i buntował się. Bóg miał pełne prawo zniszczyć ten lud, jednak nie stało się tak w wyniku wstawiennictwa Mojżesza. Mojżesz w swej rozmowie z Bogiem wskazał, że byłoby dla Boga wstydem, gdyby okazało się, że wyprowadził ich z Egiptu wśród znaków i cudów, tylko po to, aby ich zniszczyć na pustyni. Byłoby szkoda zniszczyć naród, w który Bóg zainwestował tak dużo łaski i miłosierdzia. Mojżesz przyznał przed Bogiem, że jest to naród twardego karku, ale przecież należy do Niego. Prosił Boga, aby nie działał wobec Izraela na podstawie ich braku wiary, ale w oparciu o bogactwo wiary ich ojców — Abrahama, Izaaka i Jakuba.

I stało się tak, jak podsumowuje to 2 Mojż. 32:14: „I uzałił się Pan nad złem, które zamierzał sprowadzić na swój lud”. Patrząc z punktu widzenia zasad sprawiedliwości, ludzie powinni być zniszczeni przez swój grzech. Jednak Mojżesz, obraz Odkupiciela, wstawił się za ludem, dzięki czemu ich relacja z Bogiem została utrzymana.

Izrael uniknął całkowitego zniszczenia, ale nie kary. „Gdyż Ja jestem z tobą – mówi Pan – aby cię wybawić. Albowiem wygubię wszystkie narody, między którymi cię rozproszyłem, lecz ciebie nie wygubię; będę cię karał według prawa, lecz cię nie zostawię całkiem bez kary” (Jer. 30:11). Boże pragnienie upominania i korygowania postępowania swego ludu wynika z Jego bezgranicznej miłości do nich. „Kogo bowiem Pan miłuje, tego smaga, jak ojciec swojego ukochanego syna” (Przyp. 3:12).

Bóg wspomniawszy Izraelowi, że jeżeli okażą nieposłuszeństwo, to będą ich karać, ale ich niewierność nie będzie skutkować niewiernością po stronie Boga. Obietnice które dał Bóg, zostaną dotrzymane (Ps. 89:28-37). Apostoł Paweł w Rzym. 11:25-29 powtarza tę

samą zasadę. Boże obietnice dla cielesnego Izraela są pewne i bezkompromisowe.

Bóg obiecał Jakubowi, że jego dzieci będą tak liczne, jak proch ziemi, a przez jego potomstwo (Izrael), Bóg będzie błogosławić wszystkie narody ziemi (1 Mojż. 28:14). Obietnica ta odnosi się do czasów, kiedy to zmartwychwstały i odrodzony naród Izraelski będzie potomstwem Abrahama, przez które błogosławieństwa Królestwa Bożego obejmą cały świat.

Nowe Stworzenie

Kolejną częścią dziedzictwa Bożego będzie duchowe nasienie Abrahama - Nowe Stworzenie. Każde Nowe Stworzenie staje się własnością Bożą. „Tak więc, jeśli ktoś jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; stare przeminęło, oto wszystko stało się nowe” (2 Kor. 5:17). Podczas Wieku Ewangelii, Bóg poszukuje „ludu dla imienia swego”, powołując ich „z ciemności do cudownej swojej światłości” (Dzieje Ap. 15:14, 1 Piotra 2:9-10). Stają się oni „rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym” (1 Piotra 2:9).

Greckie określenie przetłumaczone jako „lud nabyty” pochodzi z tego samego greckiego wyrażenia, które tłumaczone jest jako „odkupienie własności” w Efez. 1:14. Stwierdzenie to podkreśla zatem, że Nowe Stworzenie będzie częścią Bożej własności – Jego wiecznego dziedzictwa. „Drogoście bowiem kupieni. Wysławiajcie tedy Boga w ciele waszym” (1 Kor. 6:20).

Ci, którzy przyjmują Chrystusa, otrzymali moc, aby stać się synami Bożymi (Jan 1:12). Podobnie jak Izrael, Nowe Stworzenie ma błogosławieństwo korzystania z Bożego sprawdzania, poprawy i karan. „Bo kogo Pan miłuje, tego karze. I chłoscze każdego syna, którego przyjmuje” (Hebr. 12:6). Doświadczenia

są błogosławioną częścią doświadczenia życiowego Nowego Stworzenia. Ucisk wyrabia cierpliwość, która prowadzi do doświadczenia, które z kolei jest świadectwem charakteru. Doświadczenie prowadzi do nadziei – mocnej i radosnej ufności w obietnicę zmartwychwstania. Ten rodzaj nadziei, raz zapoczątkowanej, nie może zawieść (Rzym. 5:3-5).

Każdy członek Nowego Stworzenia jest starannie dobrany przez samego Boga z każdej grupy ludzi na ziemi. Nikt nie może przyjść do Jezusa, jeśli Bóg najpierw sam go nie pociągnie (Jan 6:44). Co za niezasłużony przywilej, aby być zauważonym i pociągniętym przez Boga, aby zostać naśladowcą Jezusa. Jest to trudna do opisanego łaska – pociągnięcie przez Boga i zaproszenie do naśladowania Jezusa przez życie. Okoliczność, że Bóg pociąga każdego członka Nowego Stworzenia wskazuje na to, że pragnie On mieć indywidualny, wyjątkowy i wieczny związek z każdą taką osobą.

W historii Abrahama, który posłał swego zaufanego sługę, aby ten znalazł żonę dla Izaaka, Abraham jest obrazem Boga, zaś Izaak wskazuje na Chrystusa. Bóg wybiera obecnie tych, którzy staną się częścią oblubienicy Jego ukochanego Syna. Jednym z najbardziej błogosławionych wydarzeń w życiu ojca jest dzień, w którym piękna i szlachetna dziewczyna poświęca się synowi. Po zakończeniu powołania, wierny i zmartwychwstały Kościół stanie się ukochaną synową, w której Bóg będzie miał upodobanie – radosną częścią Jego wiecznego dziedzictwa.

Obietnica, że Bóg otrzyma swoje dziedzictwo oznacza, że w ostatecznym rozrachunku wszystko będzie współdziałać ku dobremu. Każde złamane serce znajdzie swoje miejsce w Bożym królestwie pokoju i bezpieczeństwa. Boża mądrość, moc, sprawiedliwość i miłość zapewnią całą wieczność sprawiedliwości, pokoju i harmonii między Nim samym, a Jego stworzeniem.

wała swą pozycję na arenie międzynarodowej, oznacza to, że prorok odnosi się do czasu poprzedzającego ostateczną bitwę Wieku Ewangelii, tj. Armagedonu. Być może nie jest przypadkiem, że premier Izraela Netanjahu nazwał negocjacje z Iranem w sprawie rozwoju broni jądrowej „manewrem okrążającym”, który stanowi „zagrożenie dla Zatoki i całego świata.” Uwaga świata po raz kolejny skupiona jest na Bliskim Wschodzie. Powrót i odrodzenie Izraela w ziemi obiecanej Abrahamowi i jego potomkom jest jednym z najważniejszych wydarzeń opisanych w Biblii, odnoszących się do czasów końca (por. Łuk. 21:24). Pierwsza zapisana w Piśmie Świętym obietnica dana Abrahamowi, brzmi: „I rzekł Pan do Abrama: Wyjdź
cd. na tylnej okładce